

DÜNYAYI BİZ DEĞİŞTİRECEĞİZ



Bugün en ağır bedeller ödenerek yürünen bu tarih, artık başka bir dünyanın kurulmasını dayatıyor bizlere... Kadınları özgürlük çağına taşıyarak bu yeni dünyayı yaratma görevinin, bu gidişata dur deme sorumluluğunun bilinciyle hareket ediyoruz.

İnsanın insanca yaşayabileceği yarınları kendi ellerimizle kuracağız. Dünyayı biz işçi ve emekçi sınıfın kadınları değiştirecek. Hayallerimizin çalınmadığı, özgürce düş kurabildiğimiz başka bir dünya yaratacağız. Kimimiz uzayda yeni galaksiler arayacak, kimimiz, şiirin, resmin, sanatın dehlizlerinde dolaşacak!.. Ya da bilimin uçsuz bucaksız enginliğinde yeni buluşlara, yeni araştırmalara ışık tutacak!... Emekçi kadını tümüyle özgürlüğüne kavuşturma mücadelesi vererek, kadının ancak yeni insan tarafından yeni bir toplum

kurulduğunda özgürlüğüne kavuşacağını bilinciyle hareket ediyoruz...

Hayallerimizde, düşlerimizde, hikayelerimizde, geleceğe dair umutlarımızda asla şiddete yer yok. Şiddetin kaynağı kapitalizmi yok edip, barışın kaynağı sosyalizmi kuracağız hep birlikte.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

21 Kasım - 5 Aralık 2018 / S 62 / 1 TL



SARAYLAR SALTANATLAR ÇÖKER BİR GÜN!

"Bu törenler / bu cayırtı / bu ipekler bu altınlar bu yıldız / bu koşum saltanatı yalan"... Bayraklarının korku olduğunu cümle alem biliyor. Çok konuşuyorlar; çok korktukları için çok konuşuyorlar... Her yere, herkese saldırıyorlar. İşçilere saldırıyorlar; emekçilere... aydınlara, ilericilere; gençlere, kadınlara, çocuklara... Kürt Halkına saldırıyorlar; zindanlarda tutsaklara... Alevilere, ezilen inançlara, azınlıklara... Akademisyenlere, öğretmenlere; bilimin ışığıyla aydınlanmış tüm beyinlere... Gezi Ayaklanması, bir karabasan gibi peşlerini bırakmıyor; üzerinden bunca zaman geçmesine rağmen hala onun

hincini çıkarmaya çalışıyorlar; çünkü ne zaman akıllarına gelse uykuları kaçıyor. Yeni bir Gezi Ayaklanması'nın ihtimali bile onları saklandıkları saray duvarları arkasında korkutmaya yetiyor.

Faşist devlet, tüm adımlarını devrimin yoğun baskısı altında atıyor; her gün yeni zindanlar inşa ediyor; yeni yasalar çıkarıyor; her yere polis ve asker konuşlandırıyor. Gözaltılar, ev baskınları, işten atmalar vb ile toplumu bir "büyük gözaltı" altında tutmaya çalışıyorlar.

Artık parlamento (meclis) denilen şey içi boş bir bohçayı andırıyor. Orada oturanlar kendi ağızlarından

"parlamentonun bir işlevi kalmadığını" açıkça itiraf ediyorlar. Burjuvazi tüm kurum ve araçlarını büyük bir hızla yıpratıyor, meşruiyetlerini tümenden yok ediyor; elinde çıplak zordan başka bir araç kalmıyor.

Bir yanda büyük bir ihtiyaç, zenginlik, sefalet diğer yanda büyük bir yoksulluk, işsizlik, sefalet... Bir yanda Saray'da verilen yemekler, yenilen-içilen şeyler, diğer yanda açlık, çöpten ekmek toplayanlar... Bir yanda büyük bir servet yığını, lüks bir yaşam, diğer yanda korkunç bir "geçim sıkıntısı"...

Dinci faşizm, "kriz yok" yalanını yaymaya devam ededursun, milyonlarca

insan ekonomik krizin kendileri için yaşamı nasıl çekilmez bir hale getirdiğinin farkında. İnsanlar açlık ve sefaletle boğuştukça, onlara bu yaşamı kimlerin reva gördüğünün de bilincine daha çok varıyorlar. Saray'a ve avanesinin sürdüğü saltanata her geçen gün daha fazla öfke biriktiriyor ve kopacak ilk fırtınada onları süpürüp atmaya hazırlanıyorlar.

Fırtınanın ise kopmak için gün saydığı ortada. Önemli olan ona şimdiden hazırlanmak ve fırtına koptuğunda yığınları yıllardır özlemini duydukları zafer için seferber edebilmek...

>>Editör...

ABD EZİLEN ULUSLARIN DÜŞMANIDIR!

Kürt ulusunun ve Kürdistan halklarının özgürlüğü için tüm yaşamları boyunca mücadele etmiş üç devrimcinin, Cemil Bayık, Murat Karayılan ve Duran Kalkan'ın tutsak düşürülmeleri için ABD'nin ödül koyması, bu emperyalist devletin ezilen uluslara karşı yaklaşımını bir kez daha gündeme getirdi.

Yazımızın başlığının çok bildik bir ifade olduğunu biliyoruz ama ABD'nin kararı sonrası kimilerinin hayal kırıklığıyla dolu bir öfke içine girmeleri, bu çok bildik ifadenin esasında tozlu raflarda unutulmaya bırakıldığının kanıtı oldu.

3

Birleşik Devrimci Enerjiyi Harekete Geçirelim

C.Dağlı

2

Burjuva Şiddet Hükümünü Vıttırıyor

Özgür Güven

4

Kitlelere Ve Zafere Kesin Güven

Umut Çakır

5

Tüm Mesele Güven Meselesi

İ.Cevat Çetiner

8

Göçmen Akınları Durmuyor

Ali Varol Günel

9

Güzel Mi Böyle Yaşamak?

Kenan Kızıl

10

Hayallerimizi Gerçekleştirelim

Sena Demir

11

BİRLEŞİK DEVRİMCİ ENERJİYİ HAREKETE GEÇİRELİM

BAŞYAZI

C. Dağlı

Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve bütün emekçi kitleler on yıllardır dünyanın en baskıcı burjuva diktatörlüklerinden birine karşı mücadele yürütüyor. Baskılar bazı dönemler daha ağır olmuştur. 12 Mart ve 12 Eylül'de olduğu gibi, bugün de mücadeleyi en baskıcı burjuva sınıf yönetimine ve onların siyasi iktidarına karşı yükseltiyoruz.

Halk kitlelerinin çok koyu bir baskı altında olduğu yalnızca devrimci komünizm tarafından ortaya konmuyor. Reformizm de her gün bundan söz ediyor. Baskının ve saldırıların somut uygulamalarına ilişkin her seferinde yeni örnekler veriliyor.

Somut ve yeni koşullardan bahsederken reformizmle aramızda temel bakış açısı farkı var. Reformist hareketler somut toplumsal ve siyasi durumu ele alırken dar kalfalı ve tek yönlü olarak davranıyorlar. Oysa olgular ancak kapsamlı bir bakışla bütünlüklü ve doğru olarak ele alınabilir. Buna göre güncel burjuva düzende sadece egemen sınıfın baskıları ve saldırıları yok; karşıt bir hareket de var. Bu, emekçi sınıfların geliştirdiği gerçek devrimci harekettir. Bu öylesine bir harekettir ki, en ileri noktaya dek götürüldüğünde, insanın insan üstündeki her tür baskısını ve bunun maddi temelini ortadan kaldıracaktır.

Mücadeleci işçiler ve diğer devrimci kitleler, kapitalizmin ezdiği sınıfların içinde bulunduğu koşulları ve durumu tamamen değiştirmek hedefiyle harekete geçti, hareketini ayaklanma düzeyine çıkarttı. Burjuvazi bu yüzden, kendi programını, hedeflerini uygulama alanına sokamadı. Bu yöndeki her girişimi başarısızlığa uğradı; siyasi iktidarın yeni saldırılara başvurması durumu değiştirmez. Siyasi saldırılar yönetici sınıfın kötü olan durumunu değiştiremez. Siyasi saldırılar, güncel nesnel koşulları tersine çeviremeyeceği gibi, toplumun temelden değişmesi uğruna verilen devrimci savaşı da durduramaz.

Burjuva sınıf yönetimi, emekçilerin iktidara gelmesini engellemek amacıyla faşist devlet terörünü gitgide artırdı. İktidarın siyaseti, baskı üstüne baskı, saldırı üstüne saldırıdır. Baskı ve yasak alanları sürekli genişliyor. Burjuva sınıf baskısı, faşist devlet terörü, gerici saldırılar, işçi sınıfı ve halklar için özgürlük mücadelesini, politik özgürlük ve insani özgürlük (toplumsal kurtuluş) mücadelesini çok daha yakıcı ve önemli duruma getirdi. Özgürlüğü gerçekleştirmek, devrimimizde büyük öneme sahiptir. Bu, yeni bir toplumun kurulmasıyla sıkı bir bağ içindedir.

Toplumsal üretici güçleri kapitalist biçimden özgürleştirme, toplumu sermayeden özgürleştirme, proletaryanın büyük tarihsel görevidir. Türkiye ve Kürdistan mücadeleciler proletaryası dünya proletaryasıyla aynı evrensel kurtuluşu (özgürleştirme işi) gerçekleştirmek için on yıllardır kesintisiz bir savaşım içinde. Proletarya bu hedefi, toplumun geniş kesimlerine benimsettiği içindir ki, faşizm ve sermayeye karşı büyük kitleleri yanında buluyor. Büyük yığınları etkileyen ve eyleme geçiren insanal ve özgür yarınlardır.

İşçi sınıfı yalnızca kendi başına kurtulmak için dövüşmüyor; nihai kurtuluşun koşullarının sağlanması ya da sınıfların dayandığı koşulların tamamen ortadan kaldırılması için yeniden ve yeniden dövüşüyor. O devrimci tarihsel bir sınıf olarak kapitalizmin ezdiği tüm halk yığınlarını kapitalizmin baskısından, burjuva diktatörlüğünden kurtarmak için savaşıyor. Gerçekte o dünyayı kapitalizmin tutsaklığından kurtarma (özgürleştirme) tarihsel görevini üstlenmekle -ki, o toplumsal konumu nedeniyle bu görevle kendini yükümlü - kapitalizmin baskı altında tuttuğu tüm unsurları yanına çekmiş oluyor. Türkiye ve Kürdistan mücadeleciler işçi hareketi ve devrimci proleter parti, işçi sınıfının kurtuluşu, tüm ezilen ve sömürülen sınıfların özgürleştirilmesi uğruna savaşıyor. Dar kalfalı küçük burjuva siyasetlerin anlayamadığı burasıdır. İşçi sınıfı bu anlayış ve savaşımla kitlelerin birleşik enerjisini burjuvazinin sınıf yönetimine karşı harekete geçirebilmiştir.

Mücadeleci işçi hareketinin, devrimci komünizmin özgürleştirme, tam kurtuluş hedefi, soyut ve boşlukta durmuyor; somut görevlerin yerine getirilmesine bağlıdır. İşçiler, ancak üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde özgür olabilirler, ekonomik kurtuluşlarını gerçekleştirebilirler. İşçileri kapitalist toplumda, özel mülkiyet çerçevesinde kurtarmaya kalkmak burjuva reformizmdir. Burjuva toplum düzenini yıkmak, toplumu dönüştürmek, toplumsal mülkiyet temelinde yeniden örgütlemek için mücadele vermeyenler, zorunlu olarak burjuva toplum çerçevesini aşmayan küçük hedefler peşinde koşarlar.

Bu çerçevede burjuvazinin çıkarlarına zarar vermeyen çerçevedir. Sosyal reformist parti ve örgütler siyasal perspektiflerini öyle sınırladılar ki, sistemin derin krizinden yararlanıp burjuva egemenliği devirmek yerine "Krizin Faturasını Kapitalistlere Ödetmek" adına burjuva sınıfı yönetimine, bu en kritik anda destek vermiş oluyorlar. Ezilen sınıfları özgürleştirme, bu siyasi çizginin işi değildir.

İnsanları kapitalizmin baskısından kurtarmak için öncelikle siyasetin burjuva, küçük burjuva sınırlamalardan kurtulması, izlenecek siyasetin bağımsız sınıf siyaseti olması gerekiyor. Burjuva yasallığın, parlamentarizmin sınırlarının dışına parlamento dışı mücadele alanlarına yönelinmelidir. Bir marksist militan parlamento dışı alana yönelmeden devrimi nasıl gerçekleştirebilir?

İşçi sınıfının tam kurtuluşu için öncelikle ayaklanmacı bir anlayışla hareket edilmelidir. Ayaklanmacı anlayış tamamen devrimci bir anlayıştır. Devrimci bir ayaklanma olmadan, emekçi sınıfın ve tüm ezilen yığınların kurtuluşundan söz edilemez. Ayaklanmanın, halk hareketinin sonuç almasının, başarıya ulaşmasının olmazsa olmaz koşulu, hareketin bütünlüğünün sağlanmasıdır. Bunu sağlamanın yolu, kitlelerin ortak hedefe yönelmesidir. Bunu destekleyen gelişmelerden de söz edebiliriz: Kitlelerin en ileri, en mücadeleciler kesimlerinde görülen ileri bilinçlilik, savaşım deneyimi ve kitle iletişim araçlarının bu amaçla etkin kullanımı hareketin bütünlüğünü sağlayabilir. Gezi ve bir çok sokak eyleminde olduğu gibi.

Bu kısa hatırlatmayla kazanacağımız bir noktaya geldiğimizi belirtmiş oluyoruz. En ağır saldırılar altında savaştık ve savaşıyoruz. Tüm bu koşul ve durumlardan başarıyla geçtik, niteliğimizi güçlendirdik, zafere ulaşmak için mücadelenin çelikleştirici okulundan geçtik. Her yönden ileri bir düzeyi temsil ediyoruz. Her koşulda gelişme göstermek, hareketin her durumda ilerlemesi, şu anlama gelir ki, yeni bir topluma geçiş durdurulamaz bir zorunluluktur. Devrim, Türkiye ve Kürdistan devrim güçlerinin mücadelesi, ileri işçilerin ve halkların birleşik enerjisinin harekete geçmesinin sonucu olacaktır.

Toplumdaki büyük çatışma son derece karmaşık toplumsal ilişkilerden doğuyor. Ama burjuvazi olsun, küçük burjuvazi olsun, toplumdaki çatışmayı basitleştiriyorlar. Oysa bu çatışma, kitlelerin bu toplum çerçevesinden karşılanamayan çıkarlarından, gereksinimlerinden doğuyor, toplumun değişme zorunluluğundan kaynaklanıyor. Yeni bir paylaşım tarzının kendisini dayatmasından ileri geliyor. Bu şiddetli çelişki, bu kıyasıya çatışma, ilkenin değişmesini dayatıyor. Bu çatışma ancak üretim araçlarının özel mülkiyeti ilkesi yerini, üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti ilkesine bıraktığında çözümlenir. Her tarihsel çağın kendi ilkesi var.

Hareketin zaferi için, yeni yarınlara için Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve halkların birleşik devrimci enerjisini en son noktasına kadar harekete geçirelim.

Uluslararası Ege İnsan Hakları Okulu

Bu yıl ikincisi düzenlenen ULUSLARARASI EGE İNSAN HAKLARI OKULU'nun 2. Çalıştayı 2-4 Kasım tarihlerinde Şirince Nesin Matematik Köyü'nde düzenlendi. Çalıştayı bu yılki konusu "Uluslararası İnsan Hakları Rejiminin Krizi" oldu.

Program içeriğine ve konuşmacılara bir göz attığımızda;

İlk günün konuları "Bugünün Aynasında İnsan Haklarına Bakış" ve "Uluslararası İnsan Hakları Yargısı" olup, iki oturum olarak ele alındı:

İnsan Hakları Kavramının Ortaya Çıkışı, Dönüşümü ve İdeolojik İnşası

Prof Dr. Nilgün Toker/İzmir Dayanışma Akademisi

İnsan Hakları Rejiminin Kurumsal İnşası

Dr. Radha D'Souza/Westminster Üniversitesi Hukuk Fakültesi

BM'nin Yargısal Mekanizmaları ile İnsan Haklarının Korunması

Av. Micolle Savia/Uluslararası Demokratik Hukukçular Örgütü BM Temsilcisi

Afrika İnsan ve Halkların Hakları Sistemi Ne Kadar Başarılı?

Abdulatif Kadir Idris/Addis Ababa Üniversitesi İnsan Hakları Merkezi

"Avukat Tahir Elçi Anısına" Tahir Elçi Belgesi

Yönetmen Ümit Kıvanç

AİHM Çıkmazı

Av. F. Özgür Erol/Özgürlükçü Hukukçular Platformu

Prof. Dr. Bill Bowring/İnsan Hakları ve

Demokrasi İçin Avrupalı Hukukçular Örgütü

Av. Benan Molu/İstanbul Barosu

Fotoğraf Sergisi: "Askadaki Yaşamlar"

İkinci günün konuları "İnsan Haklarının Kıyısında Savaş ve Mülteciler" ile "İnsan Hakları Rejiminin Demokrasi ile İmtihani" olup, iki oturum olarak ele alındı; oturum sonrası tiyatro ve konser etkinlikleri yapıldı:

Mülteciler İnsan Haklarının Neresinde? 1951 Sözleşmesinden AB-Türkiye



Anlaşma-

Prof. Dr. Cem Terzi/Halkların Köprüsü Derneği

Av. Carlos Orjuela/Midilli Hukuk Merkezi

Cansu Akbaş Demirel/İzmir Dayanışma Akademisi

İnsancıl Hukuk Mekanizmalarının Caydırıcı Etkisi

Dr. Carla Ferstman/Essex Üniversitesi Hukuk Fakültesi

Avukat Jun Sasamoto/Asya ve Pasifik Hukukçuları Konfederasyonu Genel Sekreteri

Uluslararası İnsan Hakları Hukuku Demokrasi İçin Vazgeçilmez midir?

Yrd. Doç. Dr. Kasım Akbaş/Barış İçin Akademisyenler İmzacısı

Popülizm: Yerleşik Düzene İtiraz mı, İnsan Haklarının Sonu mu?

Tanıl Bora/Yazar, Çevirmen, Yayıncı

Demokratik Toplumsal Hareketler İnsan Hakları Rejiminden Ne Bekliyor?

Prof. Dr. Louis Lemkow/Barselona Otonom Üniversitesi Sosyoloji Bölümü

Tiyatro Etkinliği

Amed Şehir Tiyatrosu

Konser

Anadolu Quartet

Üçüncü gün ise tek oturumdan ve sonrasında "Efes Antik Kent Gezisi" etkinliğinden oluştu ve son oturum "Forum" şeklinde

düzenlendi:

Forum: Uluslararası İnsan Hakları Rejiminin Geleceği: Alternatifler Mi, Yeniden İnşa mı?

Ümit Kıvanç Moderatörlüğünde Prof. Dr. Nilgün Toker, Dr. Radha D'Souza, Prof. Dr. Bill Bowring, Dr. Carla Ferstman

Gezi Etkinliği: Efes Antik Şehri

Uluslararası Ege İnsan Hakları Okulu'nun yaptığı bu Çalıştayı imzacıları arasında; Özgürlükçü Hukukçular Platformu, IADL: International Association of Democratic Lawyers, European Lawyers for Democracy and Human Rights, İzmir Dayanışma Akademisi yer almaktadır.

3.Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Gecesi'nde Buluşuyoruz!

3.Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu, işçi aileleri, eylemdeki işçiler ve sanatçıların katılımıyla düzenledikleri Dayanışma Gecesine çağrı yaparak "3. Havalimanındaki işçilerin taleplerini sahiplendiğimizi göstermek hem de 'Tutuklu Havalimanı İşçilerine Özgürlük' talebini hep birlikte haykırarak için sanatçı dostların katılımıyla 26 Kasım 2018 Pazartesi günü saat 19.00-22.00 arasında Kadıköy Caferağa Spor Salonu'nda düzenlenen dayanışma gecesinde birlikte olalım" dedi.

3. HAVALIMANI İŞÇİLERİYLE Dayanışma Gecesi

26 KASIM 2018, PAZARTESİ 19.00

CAFERAĞA SPOR SALONU KADIKÖY

3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu

**ADALILAR
DOMANÉ DERSİM
ARHAT (MKM)
GRUP İSYAN ATEŞİ
PINAR AYDINLAR
SENOL AKDAĞ
DİRENİŞÇİ İŞÇİLER**



Editör

ABD EZİLEN ULUSLARIN DÜŞMANIDIR!

Baş Tarafı 1. Sayfada

Oysa, dünya işçi sınıfının, ezilen uluslarının, sömürülen ve yoksul halklarının en büyük düşmanı ABD'nin -ve diğer emperyalistlerin- yavaşlamaları kendi uluslarının ve dünya halklarının özgürlüğü için mücadelede adanmış devrimcileri ölü ya da diri ele geçirmek için elinden geleni yapmasından, bunun için ödül koymasından daha doğal ne olabilir? Abdullah Öcalan'ı tutsak düşürüp Türkiye'nin eline teslim eden ABD değil miydi? ABD, bu adımıyla Kürt halkının özgürlük savaşının en büyük düşmanı olduğunu yeterince kanıtlamamış mıydı?

Doğrusu, tersi olsaydı öfkelenmek, şüphe duymak, "acaba nerede yanlış yaptık" diye sormak gerekirdi. İnsanlık düşmanı emperyalist devletlerin başında gelen ABD'nin bir devrimcinin ölü ya da diri ele geçirilmesi için ödül koyması o devrimci için sadece onur duyulacak bir durumdur.

Bununla birlikte, ABD emperyalizminin aldığı bu karar Kürt halkının hem K. Kürdistan hem de Rojava'da Kürt ulusunun özgürlük savaşına düşmanlığının yeni bir adımı olarak ele alınıp değerlendirilmelidir. Başka bir ifadeyle, ABD'nin üç devrimcinin başına ödül koymasının, emperyalist bir devletin normal karşılanacak "genel" bir davranışının ötesinde güncel politik bir anlamı da var.

ABD emperyalizmi, bu kararı durduk yerde almadı. Aksine, Türkiye ile ilişkilerini geliştirmeye, dinci faşist iktidar ve onun başıyla daha

sıkı bir ilişki içine girmeye başladığı bir dönemde, örneğin, Menbiç'te Türk ordusuyla ortak devriye organize ettiği bir sırada aldı. Dinci faşist iktidarın başı, Kürt halkına karşı özellikle Rojava'da yeni saldırılara girişeceğini ilan ettiği bir sırada alınan bu karar, ABD'nin Türkiye'ye bu konuda yeşil ışık yaktığını; Kürt halkına karşı savaşta Türkiye'nin yanında yer aldığı son kanıtı oldu. ABD, nerede durduğunu belli etmek için daha ne yapsın!

Halk Bankası davasından tutalım da Rahip Brunson'un serbest bırakılmasına, oradan Türkiye'nin İran yaptırımlarından muaf tutulmasına kadar pek çok konuda ABD'nin Türkiye'yi kolaylaştırarak koruduğu bir süreç içindeyiz.

Sadece ABD de değil. Fransa, aynı günlerde Strasbourg'ta Kürt halkının kitle eylemine polisi saldırtarak, Kürt yurtseverlerini tutuklayarak; Almanya, dinci faşist iktidarın arkasında olduğunu her vesileyle ve her fırsatta ortaya koyarak Türkiye'ye Kürt halkına karşı girişeceği saldırılar için yeşil ışık yakmış bulunuyorlar. İngiltere ise, ekonomik kriz içinde kıvranan dinci faşist iktidara rahat nefes aldirmek için Almanya'yla birlikte elinden geleni yapıyor. Bütün bunlar Kürdistan ve Türkiye halklarına karşı, emperyalistlerin birleşmiş bir karşı devrim cephesi oluşturduklarını, Kürdistan halklarını dinci faşist iktidarın önüne bir kez daha attıklarını göstermeye yetmiyor mu? UKH'nin öncü üç kadrosu hakkında aldığı kararlar ABD bu karşı devrim cephesinin başını çektiğini ilan etti.

Tablonun bütününe bakıldığında şu resmi görmemek imkansız: ABD ve Avrupalı belli başlı emperyalistler, bunlara Hollanda'yı da eklemek gerek, Türkiye'nin ve dinci faşist iktidarın arkasında duruyorlar. Aynı devletler, Suriye'deki dinci faşist çetelerin, katil sürülerinin arkasındaki güçlerdir. IŞİD'i ortaya çıkaran, örgütleyen, Irak ve Suriye'ye salan ABD emperyalizminden başkası değil. Suriye ve Irak'taki işgalci varlığını gerekçelendirmek için ABD emperyalizminin IŞİD'in bu iki ülkede kontrollü varlığına ihtiyacı var. Almanya'nın El Nusra denen katil sürülerine milyonlarca Euro para aktardığı kendi belgelerle kanıtlandı. Bu çetelerin yan kuruluşu olarak "Beyaz Baretiler" denen çeteleri İngiltere'nin örgütleyip sahaya sürdüğü İngiltere tarafından dahi kabul ediliyor. İsrail, El Nusra'nın bu kolunu Suriye ordusunun elinden bir gecede kurtardı. Kanada, bu çetelere ev sahipliği yaptı vb vb. Bu somut, elle tutulur olgular sayıp dökmekle bitmez.

Tam da bu yüzden UKH'nin üç devrimci önderi için ödül koyan ABD'yi, "Eğer ABD'nin dünya siyasetindeki yeri ve Ortadoğu'daki varlığı teröre karşı savaş, Suriye krizi gibi Ortadoğu krizinin çözümü ve güvenli bir atmosfer oluşturmak" sözleriyle eleştirmek, ABD'nin amacını, karakterini, Ortadoğu'da varlık nedenini hiç anlamamak; Öcalan'ı Türkiye'ye teslim edenin bizzat ABD-İsrail ikilisi olduğunu unutmak demektir. Ezilen bir ulus gerçekten özgürlüğünü ve kurtuluşunu istiyorsa bunları unutmaz, unut-

mamalı.

ABD ve Almanya'dan Fransa ve İngiltere'ye kadar emperyalistlerin genel olarak Ortadoğu'da, özel olarak Suriye'de bulunmalarının nedeni, Kürt halkına özgürlük getirmek, "terörü bitirmek", IŞİD, Nusra gibi katil sürülerini yok etmek değil. Bunu anlamak için çok şey bilmeye gerek yok. İdlib'te, Suriye'nin genelinde bu çetelerin yok edilmesini geciktirmek için nasıl çırpındıklarını, devletlerarası bir savaş göze aldıklarını bütün dünya gördü. Bu kan içicilerin varlık nedeni, ezilen halkları baskı altına almak, halkları sömürmek, karşı devrim merkezleri kurmaktır.

Emperyalizmin özü, dünya uluslarını ezen ve ezilen uluslar olarak ayırmaya dayanır. Emperyalizm, özü gereği, özgürlük değil, egemenlik peşinde koşar. Demokrasiyi sürekli ortadan kaldırmak ve siyasi gericiğe eğilim göstermek emperyalizmin temel karakteristik özelliğidir. Dolayısıyla ezilen bir ulus kendi kaderini tayin hakkını elde etmek, özgürlüğünü kazanmak istiyorsa sadece ilhakçı devlete karşı değil, ama aynı zamanda, emperyalizme karşı da mücadele etmek zorundadır.

UKH'nin üç devrimci önder kadrosu için ABD'nin aldığı kararın elbette beş paralık bir değeri yoktur. Ama bu karar Kürt halkının ABD'ye ilişkin bilincini, ABD'nin Kürt halkının düşmanı olduğu düşüncesini netleştirip pekiştirecektir. Umalım ki, ABD ve diğer emperyalistlerin Kürt halkının düşmanı olduğundan hala şüphe duyanlar varsa onların da gözünü açması olsun.

"Tek Tip Elbiseye Karşı Sesimizi Yükseltmeliyiz"

Inşan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu, 13 Kasım günü Tek Tip Elbise üzerine şube binasında bir basın açıklaması yaptı.

İktidarın hapishanelere ve dışarıya organize bir şekilde saldırdığı söylenen açıklamada, 99'da Başbakanın "içeriye hakim olmadan, dışarıya hakim olamayız" sözlerinin bu durumu açıkça ifade ettiği vurgulandı.

Hapishanelerde tutsaklara yönelik saldırıların sürekli arttığını; sürgün sevkler, disiplin cezaları, ayakta sayım, teknil dayatmaları vb'nin hak ihlali olmaktan öte geçip açık işkence uygulamaları haline geldiğini söyleyen İHD, tek tip elbise uygulamasının yaşama geçmesiyle daha üst boyuta ulaşacağını hatırlattı.

Tek Tip Elbise uygulamasının başlıca amacının politik tutsakları teslim almak olduğu söylenen açıklamada tutsaklara tek tip elbise giydirmeyi başarır yani içeriye teslim alabilirse dışarıda işçiye, emekçiye, öğrenciye, biat etmemiş herkese daha şiddetli sal-

dıracağı vurgulandı.

Bunun farkında olan politik tutsakların "tek tip elbiseyi giymeyeceklerini" ve esas olarak "dışarıyı" için mücadele ettiklerini söyleyen İHD, "24 Aralık 2017 tarihinde çıkartılan 696 sayılı Kanun Hükümünde Kararname (KHK)'yle tek tip elbise saldırısı yasalastırıldı"nu; normalde OHAL kaldırıl-

ınca KHK'ların hükümsüz hale gelmesi gerektiğini, oysa KHK'larla atılan emekçiler örneğinde olduğu gibi, bu KHK'nın da yasal olmamasına rağmen ciddi bir tehdit olduğunu açıkladı.

İHD'liler, "Bu yüzden insan hakları savunucuları olarak bizler; 696 sayılı KHK'nin iptal edilmesini istiyoruz! Bu talebimizi diğer birçok kararname gibi 696 sayılı KHK'yi hukuksuzca ve kendi yazılı yasalarına aykırı bir şekilde çıkararak iktidarın artık duymasını istiyoruz" diyerek "Tek tip elbiseye karşı, toplumun geleceğini tek tip karanlığa boğma saldırısını engelleme temelinde, sesimizi yükseltmeliyiz" çağrısı yaptı.



Filistin-İsrail Hattında Roket Saldırıları

11 Kasım Pazar günü başlayan İsrail'in Gazze'ye yönelik hava saldırıları dün akşam roketlerle karşılandı. Gazze'den İsrail'e 110 roket fırlatıldığı açıklandı. İsrail de saldırılarını artırdı, Refah, Gazze ve Han Yunus'ta en az 3 Filistinli öldürdü ve 6'dan fazlasını yaraladı. İsrail füze saldırısı ile El Aksa Tv binasını da hedef alarak yayını durdurdu.

Pazar günü İsrail özel kuvvetlerinin düzenlediği bir suikast ile başladı çatışmalar. 4 Filistinli ölümlen bir İsrail askeri öldü, bir diğeri de esir alındı. Bunun üzerine İsrail Gazze Şeridi'ne bir dizi hava saldırısı başlattı, 40'ı aşkın hava saldırısı düzenlendi. Gün boyu ölen Filistinlilerin sayısı 7'ye ulaştı.

Sabah saatlerinde Filistin'in Halil Kentinde bir lise, İsrail askerlerince basılarak zehirli gaz bombalarıyla ve ses bombalarıyla saldırıya uğradı; onlarca öğrenci boğulma tehlikesi geçirdi. Ramallah'ta da öğrencilerin protesto eylemine saldıran İsrail güçleri gaz bombaları ve plastik mermilerle öğrencileri dağıtmaya çalıştı.

12 Kasım günü de İsrail savaş uçakları sabah saatlerinde Hezzaa böl-



dırların bu yanıtının Büyük Geri Dönüş Yürüyüşleri'nin birikimi olduğunu söyledi ve "El Aksa kanalının hedef alınması Filistinlilerin sesini kasmaya yetmeyecek" dedi. Açıklamasında askeri kanat olan Ebu Ali Mustafa tugaylarından 2 yoldaşlarının da ölümsüzleştiği haberini verdi.

Saldırılarda 10'dan fazla Filistinli öldü. El Kassam Tugayları, Pazar akşamından bu yana Gazze'den İsrail tarafına 300'den fazla roket atıldığını açıkladı.

Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas da İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarının durması için bölgesel ve uluslararası düzeyde görüşmeler gerçekleştirdi, gerçekleştirdiği görüşmelerde, saldırıların derhal durması ve bölgenin yıkıma sürüklenmemesi için uluslararası topluma çağrıda bulundu. Filistin Eğitim Bakanlığı ise Gazze'de eğitime bir günlük ara verdi.

Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) de açıklamasında Gazze'deki gerginlikten dolayı İsrail'i sorumlu tuttuğunu söyledi.

Öte yandan İsrail ordusu, Gazze Şeridi'ndeki birliklerine tank sevkiyatı yaptı.

gesini bombaladı. Akşam saatlerinde de El Aksa tv binası bombalanarak yıkıldı. Bununla beraber 3 ev, Batı Gazze'deki Emek Oteli ve Şeyh Ridvan'da bulunan kutsal sayılan mekanlara bombalı saldırılar yapıldı. Elektrik hatlarının da hedef alınmasıyla Gazze'nin kuzeyi elektriksiz kaldı.

FHKC Genel Sekreter Yardımcısı Ebu Ahmed Fuad, İsrail'e yönelik sal-

Öğretmenler Odası

Öğretmenler "işe gidiyorum" demezler. En azından ben buna hiç rastlamadım. "Okula gidiyorum" der bütün öğretmenler. Çünkü orası farklı bir çalışma alanıdır. Diğer birçok kuruma benzer. Çocuklarla çalışırız. Bir şeyler öğretir ve siz de bir şeyler öğrenirsiniz. Birçok insanın, öğrencilik yıllarında tercih etmeyi düşündüğü, sempatiyle bakılan bir meslektir. Sanki kimsenin dokunmadığı özerk bir alandır. Ve siz orada kendi sisteminizi yaratır, tüm sorunları mesleki idealizminizle çözersiniz.

Buraya kadar anlattıklarım hemen hemen tüm Yeşilçam filmlerinde ve dizilerde böyle çıkar karşımıza. Ama nedir gerçekte öğretmenlik? Ne yaşar öğretmen?

Anlattıklarımızda gerçekler olduğu gibi daha çok eksik ve

yanlışlar var. Mesela "okula gidiyorum" sözü oturmuş bir kalıptır ve gerçekten de diğer iş kollarından ayırıcı bir duygusallık belirtir. Ama bu duygusallık okulu bir fabrikadan ayırmaz. Öğretmen işçi, iktidar (bakanlık bürokratları, okul idarecileri eliyle) patron, veli müşteri, öğrenci ise ürüne dönüşecek olan hammaddedir. Bunu birçok öğretmene kabul ettiremezsiniz. Eğitim henüz bütünüyle özelleşmediği için, sistemi iyi tahvil edemeyen hiç kimseyi, bu gerçeğe yüzleştiremezsiniz. "Okul sadece Yeni Dünya'nın dini değil, aynı zamanda dünyanın en hızlı gelişen iş sektörüdür. Okul, yaşama hazırlığı yabancılaştırmakta, böylece öğrenciler gerçek eğitimden ve yaratıcılıktan yoksun bırakılmaktadır. Okul, öğretilmeye ihtiyaç duymayı öğreterek, yaşa-

mın yabancılaştırıcı kurumlarına hazırlık yapmaktadır." (Okulsuz Toplum-Ivan Illich). Okul yani bizim fabrikamız, sistemin ihtiyacı olan insanı üretir. Bizim fabrikamızın bacaları yoktur ama çocukların hayalleri duman olup uçar gökyüzüne her gün.

Peki, meselenin bu yanını göremeyen, sistemi sorgulamayan, kendi hayatına gömülmüş öğretmen ne yapar? Ne hisseder?

Öğretmenler bu sistemin kent yoksullarındandır. Gelirleri; sendikaların araştırmalarda verdiği açık sınırının biraz üzerinde, yoksulluk sınırının altındadır. Onlar da zamanında öğrenci ol-

dukları için bu sistemin okul-fabrikalarından geçmişlerdir. Kendi hayallerine el konulmuş ve toplumsal rollere dayalı sistem hayalleriyle devam ettirilmişlerdir hayata. Ve birçoğu da bunu reddetmemiş, reddetmeyi aklından bile geçirmemiştir. Öğretmenler odasının sohbetleri de bu hayallerle sınırlanmıştır: Mutlaka ev alınmalıdır. Gençken borca girip (daha doğrusu bankaları zenginleştirip) bu mesele çözümlidir. Sonra araba. Yaz tatilleri olmazsa olmazdır. Tüm yıl bu tatilin taksitlerini ödemekle geçse bile... Öğretmenler odasının sohbetlerinde rastladığımız en büyük tutku ise; mutlaka bir kez bile olsa yurt dışına tatile gitmek ve daha da



önemlisi bunu sosyal medyada paylaşmaktır. Çünkü güzel bir şeyi yaşamaktan daha da önemlisi bunu yaşadığımızı herkesin bilmesidir. Özellikle sosyal medyayla azan bir hastalıktır bu. Çağımızın vebası. Bir de dua ritüeli diinde ne ise, "Şurada şunu yedim, burada şu elbiseyi aldım" sözleri de bu mekân için odur.

Her daim gelecek kaygısı vardır. Maddiyatın yanında manevi olarak da tatmin olmaz. Mutsuzdur öğretmen. Ve mutsuzluğunu gizler belki de bu sohbetlerle. Hep bambaşka bir okul bambaşka bir eğitim sistemi arzu eder. Ama yakınmaktan başka eylemi yoktur. Başka, güzel bir dünyanın mümkün olmadığına inanır. Buna inanması için sistem zaten eğitimle, medyasıyla elinden geleni yapar. İnanmayı bir tarafa bırakalım, başka bir dünyayı istese bile bunun için eyleme geçmez. Çünkü bilir bir işin ne kadar meşakkatli olduğunu ve bunun

in mücadele edenlerin ne bedeller ödediğini. Ama bir türlü kabul etmediği bir gerçek vardır; isteyip de yapmayan kendisi gibi milyonlarca insan olduğu gerçeği. Bir türlü inanmaz omuz verse yıkılacak bu karanlık. Korkar, kapatır midye gibi kendisini. Meslek onuru ve daha birçok şey için mücadele edenlerin ihracını görür. Daha da kapatır kendini. İhraç edilme korkusu ihraç edilmekten daha fenadır.

Bu mudur yani öğretmen? Bu kadar mıdır? Ya da şöyle sorulur; tüm suç onun mudur yoksa onu bu hale getiren sistemin mi? Elbette sistemin payı vardır. Ama "kabahat senin, -demeğe de dilim varmıyor ama- kabahatin çoğu senin, canım kardeşim!"

Susma! Korkma! Yalnız değilsin. "Bir ufka vardık ki artık yalnız değiliz". Omuz versen yıkılacak karanlık.

İstanbul'dan Bir Eğitim Emekçisi

BURJUVA ŞİDDET HÜKMÜNÜ YİTİRİYOR

Özgür Güven

Marksizm evrimi, toplumsal gelişmeyi irdeleyen, yasalarını açığa çıkaran ve proletaryanın kurtuluş yolunu gösteren bilimdir. Aynı zamanda hem tarihsel gelişmeyi hem de ekonominin evrimini inceler; sınıfların karşılıklı konumlanışını buna bağlı olarak gelişmenin yönünü işaret eder. Bir toplum bilimi olarak insanlık tarihini ele alır, ama asla tarihsel gelişimi tek düze bir evrim olarak görmez. Bazen yavaşlayan bazen hızlanan bu evrimin içinde geriye düşüşler olduğunu, olabileceğini de gösterir. Gelişmenin diyalektiği böyledir. Kimi zaman geriye düşüşler yansansa da bu geçici bir durumdur; evrim mutlak olarak ileriye doğru sürer. Bu süreç kendi içinde ardışık evrelerden geçerek ilerler. Buradaki her evre verili somut bir durumdur. Gelişimin her evresinde verili durumun nesnel çözümlemesini yapmak marksist bir yöntemdir. Marksizm, sınıflar mücadelesinin önündeki aşamayı ve buna uygun taktikleri, mücadele biçimlerini ve araçlarını belirlemek için sık sık içinden geçilen verili durumun somut çözümlemesini yapar.

Somut koşulların somut çözümünü denince çoğunlukla ekonomik durum ele alınır. Oysa somut koşullar ekonomiyi sınırlı değildir. Ekonomiye sıkı sıkıya bağlı olan politik koşullar da buna dahildir. Politik koşullar ele alınırken işçi sınıfının bilinç düzeyi, örgütsel durumu, işçi sınıfı partisinin teorik ve pratik kapasitesi, yeteneği ve emekçi yığınları içindeki etkisi de değerlendirilmelidir.

Bunları belirtme ihtiyacı duyduk, çünkü, marksizm leninizm verili anın somut koşullarını çözümleyen, sınıflar mücadelesinin ve buna bağlı olarak tarihsel gelişmenin içinde bulunduğu aşamayı bütün yönleriyle ele alır; bu mücadelede proletaryanın önünü görmesini hedefler. Tarihsel olarak verili andaki somut koşullar devrimi bir zorunluluk yapmışsa, devrimci durum varsa, burada devrim her an gündemdedir; küçük bir olay bile olsa,

herhangi bir olay devrime yol açabilir. Bu koşullar da küçük bir parti de işçi sınıfı ve emekçi yığınlara önderlik edip devrimi zafere taşıyabilir. Yeter ki kitleleri etkileyip harekete geçirebilsin, böyle bir patlamanın gelişini önceden görüp işçi sınıfını ve devrim güçlerini buna hazırlayabilsin.

Bu topraklarda bir süreden beri tam da böyle bir durum yaşanıyor. İşçi sınıfı ve halklar sürekli eylem içinde. 15 Temmuz darbe girişimini "bir lütf" olarak değerlendirip OHAL ilan eden dinci faşist hükümet, şimdi de OHAL'ı olağanlaştırarak devlet terörü ve baskısını iyice arttırdı. Ancak tekeli sermayenin ve devletin yaptığı her şey toplumdaki çelişki ve çatışmaları keskinleştirip en uç noktaya kadar götürmeden başka bir sonuç vermiyor. Toplumsal çelişkilerin bu kadar derinleşip keskinleşmesinde ekonomik, toplumsal, politik yaşam başat rol oynuyor. Egemen sınıfın ve faşist devletin iç politikası; komünistlere, devrimci demokrat güçlere, işçi sınıfına, emekçilere, kadınlara, gençlere, ezilen halka yönelen baskı ve saldırılarıyla sadece toplumsal çelişkileri değil, toplumsal çatışmaları ve iç savaşı da en uç noktaya kadar götürdü. Bütün bu uygulamaları sermaye ve devletin kendi yıkımına varacak olan koşulların her yönden olgunlaşması sonucunu verdi. Zora, daha fazla zora başvurmaları kendi yıkımlarını hızlandırmaktan başka bir sonuç vermiyor.

İşçilerin, emekçi yığınların, ezilen halkın, gençlerin, kadınların baş eğmez devrimci eylemleriyle iyice yıpranıp zayıf düşen iktidar, bunun üzerine tuz biber olan kendi iç kavgalarıyla da tamamen soluksuz kalıp güçten düşüyor. Dinci-faşist hükümet ve devletin tepesinde yer alanların bu kadar bağırıp çağırıyor, saldırganlıkları bu durumdan kaynaklanıyor, yoksa güçlü olmalarından

değil.

İşten atmalar, açığa almalar, yokluk ve yoksunlukların üzerine binen ekonomik kriz, emekçi yığınların, geniş halk kitlelerinin durumunu daha da kötüleştirdi. Bu durum çok büyük bir öfke birikimi yarattı. Bu öfke her gün yaşanan sayısız eylemde kendini açığa vuruyor. Birbirinden kopuk yaşanan irili ufaklı bütün bu eylemler milyonlarca kitleyi etkiliyor; daha büyük ve görkemli eylemlerin yolunu döşüyor. Önümüzdeki dönem büyük olaylara gebe.

Ekonomik, toplumsal, politik gelişmelerden ve çelişkilerden beslenen bu eylemlerin, hadi hepsi demeyelim, ama çok büyük bir bölümü kendiliğinden eylemlerdir. Şunu da unutmamak gerekiyor, bu topraklarda süren elli yıllık sert sınıf savaşları ve iç savaş nedeniyle, kendiliğinden olsa bile bu eylemlere katılan kitlelerde önemli bir bilinç birikimi var. Lenin'in de belirttiği gibi kendiliğinden eylemler, kitlelerharekete geçiren nedenlerin köklerinin derinliğini, sağlamlığını ve yaygınlığını gösterir. Bu güne dek gerçekleşen kendiliğinden eylemlerin en büyükleri arasında yer alan Gezi Ayaklanması sırasında kitleler ne yaptıklarını gayet iyi biliyorlardı. Bu nedenle kendiliğinden eylemler diye küçümsemek, aksine ciddiyetle izlemek, yarattığı, yaratacağı olanakları devrim lehine değerlendirmek gerekiyor. Kaldı ki bir devrim

İşten atmalar, açığa almalar, yokluk ve yoksunlukların üzerine binen ekonomik kriz, emekçi yığınların, geniş halk kitlelerinin durumunu daha da kötüleştirdi. Bu durum çok büyük bir öfke birikimi yarattı. Bu öfke her gün yaşanan sayısız eylemde kendini açığa vuruyor. Birbirinden kopuk yaşanan irili ufaklı bütün bu eylemler milyonlarca kitleyi etkiliyor; daha büyük ve görkemli eylemlerin yolunu döşüyor. Önümüzdeki dönem büyük olaylara gebe.

Küba Dostlarıyla Güçlü

Küba'nın yeni lideri Miguel Diaz-Canel, Kasım ayının ilk günlerinde dost ülkeleri ziyaret etti. Birleşmiş Milletler'in "ABD'nin Küba'ya yönelik ablukasının kaldırılması" kararının ardından Diaz-Canel, Rusya, KDHC, Çin, Vietnam ve Laos'a gitti. Diaz-Canel'in son durağı da İngiltere oldu.

Küba'nın genç lideri Miguel Diaz-Canel'in ilk durağı Rusya idi. 1 Kasım günü Moskova'da Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin ile bir araya gelen Diaz-Canel'in gündeminde askeri işbirliği vardı. Görüşme öncesinde Putin Rusya-Küba ilişkilerinin onyıllardır süregeldiğinin altını çizdi; ilişkilerinin özel stratejik nitelik taşıdığını anımsattı. Putin, iki ülkenin birbirine dostluk, karşılıklı destek ve yardımla bağlı olduğunu ifade ederken, son dönemde ticaret hacminde artış kaydedildiğine de dikkat çekti, ticari ilişkileri hem de diğer alandaki işbirliklerini konuşacaklarını söyledi. Diaz-Canel burada Rus Ortodoks Kilisesi Patriği Kirill ile de bir araya geldi.

Diaz-Canel'in bir sonraki durağı Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti oldu. Diaz-Canel ve Kim Jong Un 4 Kasım günü başkent Pyongyang'da buluştu.

KDHC halkı tarafından büyük coşkuyla karşılanan sosyalist lider için Pyongyang sokakları Küba bayrakları ile donatıldı.

1960'lardan beri iyi diplomatik ilişkiler sürdüren iki ülkenin lideri "Ortak çıkarları karşılamak için ekonomi, kültür, halk sağlığı, bilim ve teknoloji gibi çeşitli alanlarda işbirliği ve gelişiminin daha fazla genişletilmesi ve geliştirilmesi için" özel toplantı yaptı. Kim Jong-un, Küba ve

KDHC'nin ilişkilerini "egemenliklerini ve onurlarını korumak için verilen mücadelede aynı siperde" dener e k nitelendiriyor.

Küba Dışişleri Bakan Yardımcısı Rogelio Sierra Diaz da tüm bu ziyareti an an attığı tweetlerle dünya halklarına duyurdu. Diaz-Canel ziyaretinin ikinci gününde KDHC'nin kurucusu Kim İl Sung ve liderlerinden Kim Jong İl'in anıtını ziyaret etti. Ve ardından Yüce Halk Meclisi Başkanı Kim Yong Nam'ın Başkanlığı'nı ziyaret etti. Bir sonraki durağı ise 1946 yılında kurulmuş olan Kim İl Sung Üniversitesi'ni ziyaret oldu ve burada sınıfları, laboratuvarları dolaştı, elektronik kütüphane binasını ziyaret etti. Günün kalanında okulları ve spor salonlarını dolaşan Diaz-Canel, akşam da stadyumda genç sporcu ve sanatçıların artistik jimnastik, opera, klasik müzik, koro, dans, sirk vb temsillerini izledi.

Miguel Diaz-Canel 8 Kasım günü Çin Halk Cumhuriyeti'ne geçerek başkent Beijing'de Cumhurbaşkanı Xi Jinping ile görüştü. Sosyalist ülkeler olarak Çin ile



Küba'nın birbirinin dostu, yoldaşı ve kardeşi olduğunu söyleyen Xi, iki ülkenin siyasi alanda karşılıklı

güven ile desteği pekiştirmesi, ekonomik alanda karşılıklı yardımda bulunması ve ülke yönetiminde de iletişimi güçlendirmesi gerektiğini vurguladı.

İki lider görüşmenin ardından, birçok ikili işbirliği belgesine

imza attı.

Diaz-Canel, Shanghai'de düzenlenen ilk Çin Uluslararası İthalat Fuarı'nı da ziyaret etti.

Küba liderinin 4. durağı Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti oldu. 9 Kasım günü Komünist Parti ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Genel Sekreteri Nguyen Phu Trong tarafından karşılandı.

Ertesi gün iki lider çeşitli ülkelerdeki işbirliğini ilerletmek için yeni bir ticaret anlaşması imzaladı.

Diaz-Canel ayrıca Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti Başbakanı Nguyen Xuan Phuc ve Millet Meclisi Başkanı Nguyen Thi Kim Ngam ile görüştü. Ho Şi Minh'in mezarını da ziyaret eden Diaz-Canel, kahra-

manlık ve Savaş Şehitleri Anıtı gibi tarihi alanları da ziyaret etti.

Diaz-Canel'in ziyaret ettiği bir sonraki ülke de Laos Halk Demokratik Cumhuriyeti oldu. 11 Kasım günü Başkan Bounnhang Vorachit'in davetlisi olarak Laos'a gelen Diaz-Canel'in ziyareti çok taraflı ekonomik ve işbirliği ilişkilerini yeniden canlandırmak için oldu. Diaz-Canel, 1947'den bu yana Laos'a gelen 2. Kore lideri.

Görüşmelerde Laos Halk Cumhuriyeti Bankası ile Küba Merkez Bankası arasında mutabakat ile Laos Eğitim ve Spor Bakanlığı ile Küba Ulusal Küba Beden Eğitimi ve Rekreasyon Enstitüsü arasındaki Spor İşbirliği Anlaşması imzalandı.

Diaz-Canel ile bir araya gelen Laos Başbakanı Thongloun Sisoulith, Küba'ya, "Bizim için Küba adı, başka denizde bir arkadaş demektir" diye tanımlayarak ilişkileri güçlendirmek ve birlikte çalışmaya devam etme vurgusunu yaptı.

Küba lideri Miguel Diaz-Canel'in gezisinde son durağı İngiltere oldu. Burada çok sayıda yerel yetkiyle görüşen Diaz-Canel Küba Büyükelçiliği ile bir toplantı düzenledi; Fransa Başbakanı Édouard Philippe ve UNESCO Genel Müdürü Audrey Azoulay ile BM genel merkezinde toplantılar düzenledi.

Sosyalist liderin son uğrağı, 200 yaşındaki Karl Marx'ın Londra Highgate Mezarlığı'ndaki anıt mezarı oldu. Bilimsel sosyalizmin kurucusu Marx'ı ziyaret eden Diaz-Canel çiçekler bırakarak selamladı O'nu.

Küba'ya yönelik ablukanın kaldırılması tartışmaları süredursun, Küba dostlarıyla güçlü.

İZBAN'da Grev Kararı Asıldı

İzmir'de toplu ulaşım şirketi İZBAN ile yetkili Demiryol-İş arasındaki toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine işyerlerine grev kararı asıldı.

Ülkenin havalimanı bağlantılı en büyük kent içi raylı toplu ulaşım sisteminin yürütücüsü olan, TCDD ve İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin ortak şirketi İZBAN AŞ ile Türk-İş'e bağlı Demiryol-İş Sendikası arasında toplam 342 işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmelerinde ve arabulucu sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine 13 Kasım günü işyerlerine, eylemlerle grev kararı asıldı.

İZBAN Genel Müdürlüğü önündeki basın açıklamasında konuşan Türk-İş Ege Bölge Temsilcisi Süleyman Yıldırım, enflasyon oranının altındaki zam teklifine asla imza atmayacaklarını söyledi.

Demiryol-İş İzmir Şube Başkanı Hüseyin Ervüz de birçok üyelerinin açık sınırına yakın ücret aldığını, son zammın yapıldığı 1 Ocak 2018'den bu yana %22,55 kayıp yaşadıklarını, enflasyon tahminlerinin %40'lara eriştiğini, buna karşın işverenin kendilerine %12-15 zam teklif ettiğini belirtti.

Ervüz, "Bütün yasal aşamaların bitmiş olması nedeniyle hiç istemediğimiz halde sendika olarak İZBAN iş yerinde grev kararı almış bulunmaktayız. Başlangıç tarihini ilerleyen günlerde belirleyeceğimiz grevin olmaması için son güne kadar gece gündüz müzakereye açık olduğumuzu İzmir kamuoyuna bildirmek istiyoruz" dedi.

Ervüz, İzmir Metro AŞ'de devam eden TİS süreciyle ilgili İzmir Büyükşehir Belediyesi ile uyuşmazlığa düşüldüğünü, zam teklifinin İZBAN'dan kötü olduğunu da belirtti.

Basın açıklamasının ardından sendika üyeleri grev kararını İZBAN Alsancak İstasyonu'na astı.



KİTLELERE VE ZAFERE KESİN GÜVEN

Umut Çakır

Ahmet Türk, bir gazetecinin "Pek çok insan artık umudum kalmadı diyor" sorusuna, yarım asrı geçen kavga'nın derslerinden süzülüş şu cevabı veriyor:

"Biz bunları geçmişte de yaşadık. 1994'de gelip buralara do-laştığımız zaman öyle bir baskı vardı ki, esnafın dükkânına girdi-gimizde bizi görmemek için dükkânın arkasına kaçıyordu. Çünkü arkamızda hep özel timler vardı, bizi takip eden. Ama aradan bir müddet geçti, seçimlerde yüzde 60-70 oy aldık. Şimdi böyle bir dönemde insanlar kendini korumak için sessiz kalabilir. Ama bütün buna rağmen insanlarımızın devletin politikalarına asla ve asla destek vermediğini görüyoruz."

Uzun mücadele tarihinden çıkardığı dersi, röportajda şöyle özetliyor: "Bir halk özgürlük ve demokrasiye inanmışsa, bunun önüne geçmek kolay değildir." Şu günlerde, her ağzını açtığında, kitlelerin sessizliğinden şikayet eden, devrimci yığınlar güven-sizliğini açığa vuran her umutsuz vakanın, yarım asrı en sert kavgalara tanık olarak geçiren A. Türk'ten öğreneceği çok şey var.

Çin Üzerinde Kızıl Yıldız kitabının yazarı Amerikalı gazeteci Edgar Snow, 1936 yılında ÇKP'nin kızıl üs bölgelerini ziyaret ediyor. Kitap boyunca, konuştuğu tüm komutanlar, hatta sıradan askerler; sadece Çin'de değil, gırtlak gırtlakla çarpıştıkları Japonya'da da proleter bir devrimin kaçınılmaz olduğunun altını özellikle çiziyorlar. Bir inanış ve beklentinin ötesinde, tarihsel materyalizmin kazandırdığı böylesi tarihi ve kesin kanaatler olmadan, proleter kitlelerin devrimci potansiyel ve enerjilerine güven duymadan, Çin gibi uzun iç savaşlardan geçen ülkelerde, zaferi kazanabilmek çok daha zor olurdu.

Dinci-faşizmin tırmandırdığı baskı ve tehdit ikliminde, tarihsel ve bilimsel dayanaklardan yoksun inançları sarsılanlar, bırakalım sosyal medyadan emekçi kitlelere

ağzlarına geleni söylesinler. Oysa şimdi tüm olaylar, "özgürlük ve demokrasiye inanmış halkların" egemenleri baskı altına alan öfke ve özlemleri altında şekil buluyor. Buna en taze örnek, hızlanan ve her adımda yeni katmanları açılan doruk bunalımında görülebilir.

Bir doruk bunalımından söz ederken kısaca şunu kastetmiş oluyoruz:

Artık toplumu yönetemeyen egemen sınıfın kendi arasındaki çelişki ve çatışmaların, devrim karşısında birlikte davranış tehdit edecek seviyeye varmasıdır. İş Bankası'na el koyma girişimi nedeniyle tekelleri sermaye katmanlarında dinci faşizmin keskinleştirdiği varlık-yokluk çatışmalarına dikkat çekmiştik. Aradan çok zaman geçmeden, doruk bunalımının yeni yanları belir-meye başladık:

AKP-MHP ittifakından yükselen çığırda seslerinden bahsediyoruz. Tekelleri sermayenin tartışılmaz ve kutsal mottosu "Devletin bekası" üzerine kurulu bir ittifakın, pamuk ipliğine bağlı hale gelecek derecede çatırda-ması, doruk bunalımının tırmandığı noktaya işaret etmesi açısından oldukça önemlidir.

Politikayı yavan lapa haline getirenler için, AKP-MHP ittifakının çatırda-ması, yerel seçimlere dair anlaşmazlığa dayanıyor. Oysa bunalımın temelinde dinci faşizmin her zamankinden tehditkar ölçülerde daha fazla, geleceğini güvende görmemesi yatıyor. Ekonomik kriz dinci faşist yürütme erkinin kitlesel desteğini hızla yıpratıyor, bunu en yandaş anket şirketleri dile getiriyorlar. Bu, aynı ölçüde, olağanüstü düzeye çıkartılan resmi terörün beklenen sonuca ulaşmadığı anlamına geliyor. Kürdistan'da baskının boyutu, kentlerin bir kısmını tanklar marifetiyle enkaza çevirip her köşeye uçaksavarlı zırhlılar yerleştirme noktasına vardı, ancak bizzat AKP'nin bölgedeki vekilleri "bize bir dönüş yok" şikayetini dile getiriyorlar. Burjuva iç savaşların genel özelliğidir; başvuru her yeni baskı

biçimi kısa sürede sonuç almaya odaklıdır. Burjuvazi beklenen zaferi kısa zamanda elde edemezse ayarlar bozulur, başvuru yeni yönetime inanç sarsılır. Diğer yandan ekonomik kriz, bizzat egemen sınıfın, tekelleri sermayenin özgüvenini çöktürken, büyük kapitalistler ilk fırsatta servetleriyle yurtdışına kapağı atmaya çalışırken, onların politik sözcülerinin "devletin bekası" adına ittifaklar yürütmeleri çok daha zor, iç savaşın yeni yöntemleriyle bir türlü ulaşılmayan sonuç üzerine kavgaları çok daha tahripkar olur.

Devrimci yığınlar güven-sizlikle dolu olanlar, karşımıza sık sık, KHK'larla atılan yüzbinlere, atanan kayyumlara yönelik, neden ciddi bir protestonun yapılamadığını çıkartıp duruyorlar. Onlara Lenin'in 1906 yazında kaleme aldığı şu cümleleri dikkatle okumalarını öneririz:

"...İşçi hareketinin bazı önemli merkezlerinden, örneğin Petersburg'dan gelen haberlere göre, işçiler genel ve eş zamanlı bir davranışın gerekliliği düşüncesini sadece kolaylıkla ve hızla kavramakla kalmamışlar; aynı zamanda kararlı bir mücadele eyleminde de ısrarlı olmuşlardır. Duma'nın dağıtılması vesilesiyle (bir ya da üç günlük) bir gösteri grevi yapma yönündeki talihsiz düşünce -bu düşünce bazı Petersburglu Menşeviklerde belirmedi-işçiler arasında en sert bir dire-

nişle karşılandı. Güvenilir sınıf iç-güdüleri ve birçok kez ciddi mücadeleler vermiş insanların deneyimi, şimdi söz konusu olanın artık bir gösteri olmadığını hemen gösterdi. Gösteri yapmayacağız dedi işçiler. Genel eylem am gel-deleyle amansız kesin bir müca-deleyle gireceğiz. Gelen tüm haberlere göre, Petersburglu işçilerin kendi düşüncesi buydu. Onlar kısmi eylemlerin ve özellikle de gösterilerin 1901 yılından (geniş gösteri hareketinin başladığı yıl) bu yana Rusya'nın tüm yaşadıklarından sonra gülünç olacağını, politik krizin derinleşmesinin yeniden 'baştan başlama' olacağını ortadan kaldırdığını, barışçıl gösterilerinin, Aralık'ta keyifle kan içmiş olan hükümet için olağanüstü yararlı olacağını kavramışlardı." (Seçme Eserler, cilt 3, sf 353)

Tarihi anıştırmalar çoğu kez yararsızdır, somut durumun ciddi ve kapsamlı bir analizi yerine kolaycılığa kaçma olanağı verir. Fakat bu pasajda Lenin, çok sert bir dizi çatışmadan geçmiş devrimci sınıfların genel bir karakterine işaret ediyor, sadece o döneme özgü bir duruma değil. Ekim devriminden hemen önce, ayaklanmaya karşı çıkmak için kitlelerdeki ilgisizliği öne süren kimi Bolşevik önderlere, 1906'da tanık olduğu bu eğilime işaret ederek yanıt veriyor.

Bu topraklarda, bu zaman,

Devrimci kitlelerin "genel ve eş zamanlı bir davranışın" gerekliliğine inançlarını anlamak için, bir dizi önemli olayda, hemen herkesin "yeni bir Gezi havası doğdu"na ilişkin mesajlarını hatırlatmak yeter. Aradan geçen olaylarla dolu beş yıla rağmen, görülmemiş yaygınlığa ve ölçülere varan faşist teröre rağmen devrimci yığınlar bu beklentilerini canlı tuttular ve defalarca yanıldılar. Ama onlar, reformist-opörtünistler gibi, bozulmuş unsurlar değil, kendi inanç ve kanaatlerine sadık, dürüst emekçi unsurlardan oluşuyor. Umutlarını yitirmiyorlar çünkü böyle bir lüksleri yok, köklü ve acil sorunlarına yine köklü ve acil bir çözümün Gezi tarzı topyekün bir ayaklanmadan geçtiğini, kitaplardan değil, olaylardan öğrendiler.

YEMEN SAVAŞININ ARKASINDAKİ GİZLİ TARİH

ÇEVİRİ

Suudi Arabistan'ın, ABD uçaklarını ve uydur hedeflemesini kullanarak yaptığı vahşi bombalama sonucu, nüfusunun yarısının açlıkla karşı karşıya kaldığı Yemen'de, şu anda yaşanan korkunç trajediyle ilgili tüm Batı raporlarında büyük bir boşluk var.

Bütün bir medyanın bu körlüğü, özellikle genç ve kadın olan emekçi halkta büyük umutlar yaratan Yemen'in güney yarısındaki sosyalist devrimin başarılı ilk dönem tarihini görmezden geldi.

Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti, 1967'den 1990'a kadar sürdü. Yoksulluk ve az gelişmişliğin üstesinden gelmek için Arap Yarımadasının güney ucundaki bu küçük ülke, halkını organize etmede büyük adımlar attı.

Britanya, 1839'da stratejik bir liman şehri olan Aden'i ele geçirdi ve bir yıldan fazla sıkı bir şekilde büyük sömürge ağı içinde tuttu. Fakat 1960'tan sonra birçok eski sömürge ulusun devrimci hareketleri, ekonomilerini emperyalist boyunduruktan kurtarmak ve halk kitlelerini iktidar yapmak için savaşım verdiler.

Bu devrimci dönem boyunca, Yemen'in güneyinde var olan fırsatları,

bugün insanların toplumsal değişim için taşıdıkları umutlar büyüyen bir kan denizi içinde bastırılırken okumak son derece acı.

Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin tarihi hakkında aşağıda yapılan tanımlamalar, iki burjuva kaynaktan:

Britannica Ansiklopedisi'nde şöyle yazıyor: "1970'lerin ilk yıllarıyla birlikte Güney hükümeti ülkedeki birçok bankacılık, endüstri ve diğer işletmelerin yanı sıra, neredeyse tüm toprakları ve evleri ulusallaştırmıştı. Bundan sonra tüm yeni endüstriler ve ölçeği ne olursa olsun tüm işletmeler devlete ait oldu ve devlet tarafından işletildi."

Kuzey Yemen'de şehirdeki ve köylerdeki kadınlar, çarşaf giyiyor ve bütün vücudlarını siyah etek, atkı ve peçe ile kapatıyorlardı. Güney Yemen'de 1967'den sonra İngilizleri yenmeyi başaran rejim, bu kadın kıyafet kanununa şiddetle karşı çıktı. Ve bu muhalefet, özellikle kasaba ve şehirlerde hakim oldu.

1990 yılında, dönemin Sovyetler Birliği devlet başkanı olan Mihail Gorbaçev tarafından, bazıları Güney Yemen'in temel finansal teknik ve personel



yardım kaynağı olan bir grup Doğu Avrupa ülkelerinin hükümetlerine ve politikalarına verdikleri desteği kesme kararı alındı.

Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra, Güney Yemen'in sosyalist hükümeti, Suudi Arabistan'ın büyük rol oynadığı bir iç savaşta yenildi". Britannica Ansiklopedisi devam ediyor:

"1994 iç savaşını takiben Ali Abdullah Salih'in işbirlikçi rejimi, IMF ve Dünya Bankası ile Yemen'e finansal ve ekonomik teşvikler için yapısal ayarlamaların yıllara dayalı matrisini vaat eden bir anlaşmayı müzakere etti. Reform ve yardım paketi, Yemen'i hem bir iyileşip bir kötüleşen çağda hayatta tutmak, hem de giderek küreselleşen ulus-

lararası ekonomide yabancı yatırımcılara daha çekici hale getirmek için dizayn edilmişti.

Birçok temel ihtiyaçta devlet yardımlarının kesilmesini, bütçe açıklarının kapatılmasını ve hükümetle kamu sektörünün daraltılmasını içeren reformlar, birçokları için sancılı oldu ve yaygın bir hoşnutsuzluğu ve halk protestosunu doğurdu."

Ansiklopedinin internet sitesi Encyclopedia.com, Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin "Aden ve ülkenin geri kalanı arasındaki farklılıkları kapatmak konusunda ilerleme kaydettiği, sosyal amaçlar izlediği ve başarılar elde ettiği ve çok yoksul bir ülkeyi geliştirme çabasıyla kısıtlı kaynakların en iyi şekilde kullanılmasını sağladığı" bilgilerini veriyor: Güney Yemen'in parçalanma yönünde özellikle Suudi Arabistan tarafından yapılan baskılara rağmen, zorlu ekonomik ve politik zamanlarda bir arada durmayı başardığını yazıyor: Bu daha çok politik irade, ajitasyon ve örgütlenmeye olmuştur.

"Şehirlerle kırsal alan arasındaki

farklıklar; önderliğin temel ilgi alanlarından biri olarak kaldı ve eğitimin, tıbbi bakım ve diğer sosyal hizmetlerin Aden ve diğer şehir merkezlerinin ötesine yayılmasında ilerleme kaydedildi. Buna ek olarak kadın haklarının ve diğer ilerici düşünce ve kuruluşlarının kırsal alanlara yayılması için bir kampanya yapıldı. Refah ve zenginlikteki büyük farklılıklar ortadan kaldırıldı ve ekonomi sosyalist bir çizgide organize edildi, özellikle de tarım ve balıkçılık kolektiflerinin ve kooperatiflerinin çeşitliliği açısından... Rejim, görece adanmış, eşitlikçi ve yolsuzlukta uzak kaldı".

YDHC'nin başarıları ve başarısızlıkları hakkında mükemmel ve ayrıntılı bir tanıklık, "Arabistan'da Sosyalist Devrim" başlığıyla 1973 yılında MERIP Raporunda yayınlandı ve tinyurl.com/ybcdnglr adresinde bulunabilir.

Eğer emperyalistler ve onların Suudi Arabistan'daki uşakları bu yiğit devrimi yok etmek için hedef almamış olsalardı, Yemen halkı bugün kim bilir nasıl farklı bir hayat sürüyor olacaktı.

www.workers.org sitesindeki 10 Kasım 2018 tarihli Deirdre Griswold'un yazısından çevrilmiştir.

"Bugün Türkiye'yi 16 yıl öncesiyle karşılaştırdığımızda, yasaklardan ziyade özgürlüklerin konuşulduğu bir ülkede yaşıyoruz" RTE



Eve gelen Tuik anketörlerinin, "Namaz kılıyorsunuz? Kaç rekat namaz kılıyorsunuz?" sorularını cevaplamayan aileye para cezası kesildi

"Halk Yararına Bilim İçin Mücadele Edeceğiz!"

Devrimci gençlik örgütleri 12 Eylül sonrası kurulan Yüksek Öğrenim Kurulu'nun (YÖK) 37'inci yıldönümü nedeniyle 6 Kasım günü İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü ana kapısı önünde bir araya gelerek protesto eylemi düzenledi. Aralarında Devrimci Öğrenci Birliği'nin (DÖB) de yer aldığı protesto eylemine inşaat işçileri ve siyasi partiler de destek mesajlarını iletti.

Eylemde ilk olarak demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerden gelen mesajlar okundu.

3.Havalimanı eyleminden sonra tutuklanan Dev-Yapı-İş Genel Başkanı Özgür Karabulut mesajında "Sırf yapılan direniş, kölelik koşullarında yaşayan başka işçilere örnek olmasın, onlara korku yaratsın, direniseniz tutuklanırsınız de-dirtmek için bugün cezaevindeyiz.

Ama şunu bilmenizi isteriz; ne işçilerin isyanı tutuklamalarla durdurulabilir, ne de işçiler burada korkar! (...)

İşaret fişegi yakılmıştır. Bu vesileyle YÖK'e karşı, bizi köleleştirmek isteyen eğitim sistemine karşı bu onurlu yürüyüşümüzü demokratik, eşit, özgür, anadilde, eğitim mücadelesini selamlıyoruz!" dedi.

Siyasi partilerden gelen mesajların okunmasının ardından İstanbul Üniversitesi öğrencileri adına Ezgi Avcı ortak basın açıklamasını okudu. YÖK'ün faşist darbenin ardından akademilerin tahakküm altına alınabilmesi için kurulduğu söylenen açıklamada, bugün YÖK'ün ve üniversitelerin "tek adam"ın emri altında olduğu söylendi.

Açıklamada "Üniversite ödenekleri her geçen yıl artarken yandaş üniversite yönetim-

leri ve üniversite içlerine üs kurmaya çalışan sermayedarlar karlarına kar katıyorlar. Üniversitelerin barınabilmeleri, geçinebilmeleri en can yakıcı sorunlar haline gelmiştir. Yemekhanelere ve kantinlere gelen zamlar kabul edilemez. Üniversitelilerin aldıkları burs ve kredi ne yemek yemeye ne de yurtlarda kalmaya yetiyor. Nitelikli ve ucuz yurtlar açılmazken üniversiteliler tarikat yurtlarına mahkum bırakılıyor. Bizleri müşteri olarak görenlere Beyazıt'tan sesleniyoruz. Krizin bedelini siz yaratınlar ödeyin biz ödemeyeceğiz. Yemekhane zamları iptal edilsin. Nitelikli ve kamusal ucuz yurtlar açılınsın" denildi.

Üniversite de verilen eğitimin eşit olmadığına ve cinsiyetçi olduğuna dikkat çekilen açıklamada "İktidardan kuvvet alan tacizci akademisyenler ve güvenlikler ellerini kollarını sallayarak üniversitedeki görevlerine devam etmektedirler. Kadın yurtlarının saatleri kotalıdır ve kadınların yaşamlarına iktidar eliyle müdahale edilmektedir. Biz kadınlar birlikte güçlüyüz ve yan yana gelerek yaşamlarımızı savunmaya devam edeceğiz. Eşit eğitim istiyoruz ve kadın yurtlarının giriş çıkış saatleri esnek hale gelsin" dedi.

Öğrencilerin basın açıklaması, "Halk yararına üretilecek bilim için mücadele etmeye akla, mantığa ve bilime aykırı olan her şeyin karşısına çıkmaya devam edeceğiz. Söz, yetki, karar üniversitelerindedir, yandaş rektörlerin ve yandaş kadroların değildir" denilerek sona erdi.

Eylem gençlik örgütlerinin Beyazıt Marşını okumasıyla son buldu.



Parmaklıkların Ötesinde

Saat ikiyi on yedi geçiyor. Uzun zamandır yılanmamış ağır bir battaniyenin altında, çenemi, enseme, battaniye neme değmişse artık, orayı deli gibi kaşımaya başlıyorum. Duvarlarda belli belirsiz izler. Kimi bir şekil almış, çözümlenmeyi bekliyor. Kimisi başına buyruk bir edayla boylu boyunca uzanmış gidiyor. Neyse ki kol saatimi görüp de almadılar diye iç geçiriyorum. Tek tesellim bu... Hafiften göz kapaklarım ağırlaşmaya başlıyor. Kapatıyorum gözlerimi ve zamanı kendi seyrine bırakıyorum, kendi alemime dalıyorum.

Saat dördü otuz üç geçiyor. Vaktin bu kadar yavaş geçmesine sövüyorum. Aklıma işe koyulmak için yola düştüğüm zamanlar geliyor. Tıklım tıklım otobüs durağa yaklaşıyor. Gitti gidecek neredeyse. Koşup yetişiyorum arka kapıya. Bindüğimde duyduğum iç ferahlığı ve fabrikanın kapısından adımımı attığımda yine aynı yorgunluğun ve uykusuzluğun çıldırtıcılığı. Bir baş uzanıyor içeriye, kafamı çeviriyorum sağ tarafa. Geri çekiliyor sonra. Herhalde kendime bir şey yaptım mı diye bakmaya geldi. Oysa demiştim ya ayakkabı bağcıklarını çıkar-mamı istediklerinde, ben kendime zarar verecek olsaydım burada olmazdım, diye. Tekrar dalıyor gözlerim, koyu mavi

bir ufka.

Saati umursamıyorum artık. Öyle ya, baktıkça zaman geriye akıyor sanki. Bir çıtırı duyuyorum sağ taraftan. Dönüp baktığımda Kenan'ı görüyorum. Doğruluyorum hemencecik. Sırtıma vuruyor Kenan. Açılmamış olan bir paket meyve suyu, karamelli bisküvi, çubuk kraker ve boş bir su bardağı işaret edip, "Görünüşe göre açlık grevi istikrarla devam ediyor ha!" deyip bir kakhaha atıyor. Öyle

saatime bakmaya çalışıyorum. Sanki kolum bir betona gömülmüş de çıkmıyor gibi. Anlıyorum, çölde görülen serap misali bir hülya benimkisi.

Demir parmaklıkların arındaki küçücük bir delikten içeriye düşen ışık huzmesi günaydın diyor bana. Saat sekize yaklaşıyor. Bir gözaltı anısı daha bitmek üzere ha, diyorum kendi kendime. Diğer yoldasımı düşünüyorum. O nasıl hissediyor acaba, uyuyabildi mi geceleyn? İlk onu görmek istiyordum çıktığımda...

Ona yaklaşıyor saat. İri yarı, Trakya şivesiyle konuşan bir polis geliyor kapının önüne. Açılmamış abur cuburları ve meyve suyunu göstererek "Kahvaltını yap bak, çıkacağız az sonra" diyor. Ulan diyorum, kahvaltı dediği şeye bak. Bir gülme isteği doğuyor içime. İftarlık Gazoz filmindeki bir sahne canlanıyor gözlerimin önünde. Plajda gazoz satan Adem'e, bir teyzenin ısrarla yemek ikramında bulunması geliyor aklıma. Sen de diyorum, çok önemsiyorsundur beni şimdi.

Dışarıya çıktığımda, sanki dün geceyi nezarethanedede geçiren ben değilmişim gibi hissediyorum. Alabildiğine rahatlıkla atıyorum adımlarımı, bir nefes çekiyordum sigaramdan. Bir sonraki deneyimlerin şerefine diye haykıyorum, şerefe!



şefkatle gülümsüyor ki, nezarethaneye uzay boşluğundan düşen bir toz bulutu savruluyor sanki. Ayak ucumda biri daha var. Karanlıkta pek seçilemiyor yüzü. Esmer, sıksa bir oğlan. Serçe parmaklarıyla kulaklarının üstüne düşen saçlarını iki yandan da narince geriye atıyor. Onun kucagında da kalın bir bezden tütün torbası var. Yine o her zamanki aksanıyla "Geçmiş olsun yoldaş, sen de iyi alıştın ama" deyip gülümsüyor. Şaşırıyorum sadece. Ne yapacağımı bilememenin şaşkınlığıyla

Öğrencilerin Hangi Kitabı Okuyacağını MEB Belirliyor!

İstanbul Şile İMKB 50. Yıl Çok Programlı Anadolu Lisesi'nde görev yapan bir edebiyat öğretmeni, öğrencilerine Orhan Pamuk'un yazarı olduğu Masumiyet Müzesi'ni önerdiği için hakkında soruşturma açıldı.

Geçen yıl yaşanan olayda, bir velinin, edebiyat öğretmenini öğrencilere 'müstehten' içerikli kitap önerdiği gerekçesiyle BİMER'e, şikâyet ettiği öğrenildi. Şikâyetin ardından hakkında soruşturma açılan öğretmen, müfettişlere verdiği ifadede "Orhan

Pamuk Nobel Edebiyat Ödülü almış bir yazar. MEB'in ÖSYM'nin sınavlarında hakkında sorular soruldu", "müstehten" olarak ifade edilen şeylerin hayatın içinde olduğunu söyledi.

Çok fazla uzağa gitmeye gerek yok... Daha bundan iki hafta önce, başka bir haberde de öğrencilere anti-komünist propaganda içeren, gericiliği pekiştiren kitapların önerildiği ortaya çıkmıştı. Öyle ki cinselliği bir tabu, yaşamın üstünde bir şey gibi göstermeye çalışanlar, artan taciz-tecavüz vakalarından da sorumlu olanlardır.



Korkunun Teşhiri

Dinci-Faşist iktidarın eğitim alanındaki koltuk değneği MEB, okulları adeta bir cezaevi gibi 'işletiyor'. Milli Eğitim Bakanlığı, Aile, Çalışma ve Sosyal Politikalar Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı arasında imzalanan protokol sonucunda, MEB'in denetimindeki tüm okullardaki özel güvenliklerin yetkileri artırıldı.

Protokolde, özel güvenlikler için "Okul içinde yaşanan olaylara müdahale etme yetkisi ve bu olaylarda siyasi bir neden olup olmadığının araştırılması"

şeklinde çalışma talimatı yer almakta. Yeni dönem başlamadan önce İçişleri Bakanlığı tarafından açıklanan "Her okula bir polis" uygulamasının ardından, özel güvenliklerin yetkilerinin artırılması için imzalanan protokol, dinci-faşizmin ve onun kuklası MEB'in okullarda gelişecek bir örgütlenme faaliyetinden ne kadar korktuklarının teşhididir. Elbette onların korkularına karşılık olarak, özel cesaretini kuşanmış olan öncü devrimci gençlik, her alanda kendisini gösterecek ve bir adım dahi geri adım atmayacaktır.

"Yenilgiden Zafere"

"Parti, Marksizm- Leninizme olan inancını hiç yitirmeden, yapılan hatalardan gerekli dersi çıkararak, Bolşeviklerin tecrübelerinden yararlanarak, saflarını mücadele içinde yeniden kurup pekiştirerek, savaştan sınırdırılması ve galibiyete dek mücadele çağrısında bulundu. Parti yaralanmıştı ama yaşıyordu, dipdiri ayakta idi."

Bulgaristan devrim tarihinin en hareketli kesitini anlatan bir anı kitabı olan "Yenilgiden Zafere", işçi sınıfı ve emekçilerin ülkedeki siyasal ve toplumsal koşullara göre değişen, açık ve gizli yönleriyle ele alır. Yazarı Tsola Dragoyçeva'nın yaşamının temel çizgileri hatırlandığında, anıların kişisel anılar olmayacağı kendiliğinden anlaşılacaktır. Tsola Dragoyçeva, çok genç yaşlarda mücadeleye katılmıştır. Kanlı bir darbe ve devrim dönemi olan 1923-25 yıllarında Bulgaristan Komünist Parti-

si'nin gizli Askeri Örgütü'nde bir eylemcidir. 8 yıllık tutukluluğun ardından yeniden mücadelenin içindedir. Merkez Komite üyeliğine ve ardından da siyasi büro üyeliğine seçilmiş, ağır gizlilik koşullarında Merkez Komitesi örgütlenme sekreterliğini sürdürmüştür. Dünya devrim tarihi içinde son derece özgün bir yere sahip olan, zengin ve öğretici deneylerle dolu Bulgaristan Devriminin başlıca politik ve örgütsel sorunları; strateji ve taktik sorunları, silahlı mücadelenin, açık ve gizli çalışmanın birleştirilmesi, birleşik cephe, örgüt yaşamı ve sorunları... Bu kitapta son derece çarpıcı bir şe-

kilde ve coşkulu bir anlatımla dile getiriliyor.

"BAŞLAR YUKARI ŞANLI SAVAŞÇILAR!

YAŞASIN İŞÇİLER- KÖYLÜLER!

YAŞASIN EMEKÇİ BULGARİSTAN!"

"Kutsal bir halk davası olan davamıza derin bir inanç besleyen bizler; tüm emekçiler; yenilginin acılarını ve baskıları yığıtçie omuzlayacak, daha büyük bir enerjile ve artan bir coşkuyla, yeniden halk davasının hizmetine girecek ve zafer kazanana dek durup dinlenmeyeceğiz. Bezginliğe, umutsuzluğa, hayal kırıklığına yer yok!"

Kitapta devrimci ahlakın ve inancın bilinci ile şartlar ne olursa olsun her yenilgiden sonra pes etmek yerine ders çıkartıp ilerlemenin önemi vurgulanmıştır. Bu ilerleme sürecinde somut durumu en ince ayrıntısına kadar anlayıp yorumlamak ve harekete geçmenin önemi oldukça açık bir anlatımla okuyucunun gözleri önüne serilmiştir. Kısaca YENİLGİDEN ZAFERE yaşanan her olumsuz olay ve sorun karşısında yeniden bir yol bulup çözüme gitmenin, her şartta yeniden başlamaların romanı...

Antakya /DÖB



**Yurtdışındaki araştırmacılara geri dönmeleri karşılığında
24 bin lira maaş ve dönüş uçak bileti vaad edildi**



Sabaha karşı evleri basılarak gözaltına alınan akademisyenler "Gezi'ye yurtdışından profesyonel eylemci getirmek"le suçlandı.

GENÇLİK MÜCADELESİ VE ENTERNASYONALİZM

Umut Güneş

Enternasyonalizm üzerine çokça yazıldı, çokça tartışıldı, dünya komünist hareketinin, devrimci gençlik mücadelelerinin bu anlamdaki birikimi tartışmasız çok gelişkindir. Fakat dünyanın devrimci dönüşümü hedefiyle yola çıkanlar olarak bu kavramı ve pratikte edindiği yere dair devamlı tartışmak, işçi sınıfının, devrimci gençlik mücadelesinin yoldaşlaşmasını evrensel çapta geliştirmek, emekçi halklar arasındaki dayanışmayı, birlikteliği güçlendirmek günün önemli görevlerindedir.

Bugün emperyalist kapitalist sistemin gelmiş olduğu uluslararası işbirliği ve bağlar düşünüldüğünde, dünya komünist hareketinin dünya işçileri arasında daha sıkı ve merkezi birliktelikler ve örgütlenmelere ihtiyaç duyduğu aşikar. Yaşadığımız coğrafyalarda da proletarya enternasyonalizmini gerçekten örmeye çalışan devrimci güçler var. Fakat 68' kuşağının devamcıları olduğunu söyleyen birçok sol-sosyalist çevre proletarya enternasyonalizmini teoride savunmalarına rağmen, gerçek yaşamda bunun altını doldurmamaktalar. Oysa bu kavramın mücadele içerisinde kapsadığı yer, mücadelenin seyirinin değişmesine yardımcı olabileceği gibi, bu bağları devrimci güçler arasında yaratmanın bir zorunlu-

luk olduğunu bilmemiz gerekiyor.

Küresel çapta mücadelenin seyirini etkileyen sıkı bir birlikteliğini hepimiz hissediyoruz, fakat bu birlik kendiliğinden, değil yoğun çabalar sonucu gerçekleşiyor. Bugün dünyanın farklı bölgelerinde gelişen enternasyonal dayanışma örnekleri mevcut. Bu örnekler geçmeden önce, proletarya enternasyonalizmi kavramını anlamak, buna dair pratikleri ve eksikleri tartışmak, bunları ortaya koymak gerekiyor. Bu; hem Türkiye hem de Kürdistan coğrafyalarında yürütülen mücadelenin küresel çapta gelişen devrimci kavga ile bağını kuvvetlendirmek hem de dışarıda dünyanın herhangi bir yerinde gelişen mücadele birikimlerine, devrimci eylemlere destek olmak için gerekiyor.

Şimdi bu kavramı birlikte inceleyelim.

Enternasyonalizm, basit anlamıyla nasyonalizmin, yani milliyetçiliğin zıt anlamıdır. Uluslararası anlamına gelir. Kendini ulusal sınırlarla sınırlamamak demektir. Bu, gerçekte proletaryaya ait bir özelliktir, çünkü tarihsel sınıflar arasında sadece "proletaryanın vatani yoktur". Devrimci Marksistler, 'enternasyonalizm' dediğinde proletarya enternasyonalizmini kast ederler. Çünkü işçi sınıfı, tüm dünya

üzerinde binlerce farklı etnik kökenden gelmesine rağmen, burjuva sınıfa karşı, kapitalist özel mülkiyete karşı ve tarihsel olarak ortak evrensel çıkarlara sahip olan tek sınıftır ve varlığı, mücadelesinin gereği enternasyonalisttir.

Proletarya enternasyonalizmi her ülkedeki işçi sınıfının başta "kendi" ülkesindeki egemen sermaye sınıfı olmak üzere dünyadaki gerici emperyalist-kapitalist güçlere karşı mücadelesini dünya işçi sınıfının bütünsel mücadelesinin bir parçası olarak görür. Yani buradan çıkarabildiğimiz, proletaryanın mücadelesi, gerçekte sınır tanımayan, sadece kendi ülkesiyle sınırlı olmayan, evrensel bir mücadeledir. Proletarya enternasyonalizmi örgütlü işçi sınıfının diğer ezilen halklarla gösterdiği dayanışmadan, örgütlü komünist

güçlerin gösterdiği fedakar, cüretli mücadelesine kadar genişletilebilir.

Tarihte bunun sayısız örneği vardır, Bolşevik Devrimi gerçekleştiğinde Avrupa işçi sınıfının ayaklanmalara girişmesi, kendi burjuvazisinin genç Sovyet devletine karşı savaşmasına karşı çıkması; bunun için "kendi" burjuvazisine karşı savaşıma girmesi buna örnektir. Örneğin, İspanya savaşında Franco diktatörlüğüne karşı savaşmak için "Uluslararası Tugaylar" adı altında dünyanın bir öteki ucundan gelen binlerce komünist insanlık nasıl unutulabilir? Ya da Nazizme karşı savaşmak için Sovyetlere, Avrupa'daki komünist gerilla örgütlerine katılan binlerce militanı kim unuttur!

Bizim coğrafyalarımızda proletarya enternasyonalizminin örnekleri yok mudur? Sayı-

sızca vardır diyebiliriz. Nasıl ki Che dünya halkları önünde proletarya enternasyonalizminin iyi bir örneği olduysa, Filistin halkıyla dayanışmak için İsrail siyonizmine karşı savaşan Denizler de enternasyonal anlayışın öyle bir örneği oldular.

Bizim de bu coğrafyada emperyalizme, gerici sermaye saldırganlığına, faşizme karşı Kürdistan ve Filistin halklarıyla dayanışmak için o topraklara giden, Cevat Salim Çelen, İmam Ateş, Mustafa Çetiner gibi savaşçılarımız var.

Bugün Donbass'ta faşist Ukrayna/Nazi güçlerine karşı savaşan uluslararası gönüllü komünistler proletarya enternasyonalizminin bin bir başka örneğidirler. Bahsettiğimiz bu örnekler proletarya enternasyonalizminin günümüzde pratik örgütlenmesinin ilk filizleri olarak kabul edilmelidir.

Gençlik mücadelesini geliştirmenin bir yanı da proletarya enternasyonalizmi anlayışını gençlik saflarında yaygınlaştırmaktır. Bugün yanı başımızda ya da dünyanın herhangi bir yerinde gelişen devrimci mücadeleleri dikkatle izlemek, orayla dayanışmayı farklı yollarla büyütme (eylem, gösteri, aktif destek, propaganda yapmak...) biz genç komünistlerin görevidir. Bugün Donbass ya da Rojava'da devrimci mücadeleye aktif katılan, orada gelişen ha-

rekete aktif katılımında bulunanların çoğu dünyanın farklı yerlerinden gelen genç anti-faşist, komünist, devrimci insanlardır. Bu mücadelenin büyümesi için çabalamak, egemen emperyalist-kapitalist güçlere karşı savaşımı büyütme Denizlerden bizlere miras kalan tarihsel bir sorumluluktur. Mademki proletaryanın haklı davasını savunuyoruz, onun zafere ulaşmasını istiyoruz, o zaman küresel çapta gelişen hareketlere ses vermek, orayı gözlemlemek ve desteklemek, orayla dayanışmanın yollarını bulmak gerekiyor.

Bugün Siyonist İsrail'e karşı savaşan Filistin halklarıyla, bölge gericiliğine karşı mücadele eden Rojava'yla, faşist Ukrayna iktidarına karşı mücadele eden Donetsk ve Luhansk Halk Cumhuriyetleri ile enternasyonal dayanışmayı büyütme gerekiyor. Öğrenci hareketinin ileri güçleri olarak faşizme, kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelede proletarya enternasyonalizmi silahını etkin biçimde kullanmasını bilmeliyiz. Bu tarihsel sorumluluğumuzu yerine getirirken, aynı zamanda gerçek enternasyonalizmin de kendi coğrafyalarımızdaki devrimi örgütlemek, onu zafere ulaştırmak olduğunu unutmamak gerekiyor.

Sovyetler'in Unutulmaz Yazarı: SIMONOV

İnsanlığın kaderini değiştiren, geleceğe yön veren, kanlı, acı dolu ve direnişin muazzam bir cesaretle yürütüldüğü bir dönem...

Yıl 1941-1943 arası. Stalingrad'dan Moskova'ya kadar tüm Rusya toprakları, Nazi işgali altında. Nazilerin tek bir hedefi var; sosyalizmin ilk kalesi olan Sovyetlerin kökünü kurutmak. Bu hedeflerini gerçekleştiremeyen Naziler 2 Şubat 1943'te Stalingrad'da, 1945 yılında tüm dünyada yenilgiye uğradı. Milyonlarca insan öldü, yaralandı, birçok şehir yeniden inşa edildi. Yoksullukla boğuşan, Rusya'nın dondurucu soğukunda savaşın sıcaklığını hissedilen milyonlarca insanın acılarını, aşklarını, zaferlerini yazan binlerce insandan biri Konstantin Simonov...

Çoğu insan bir savaş muhabirinden yazar olamayacağını düşünebilir. Fakat savaşın gerçekliğini Simonov kadar yalın ve akıcı anlatan yazarlar sınırlıdır.

Simonov, Kızıl Yıldız ve Savaş Bayrağı dergilerinde çalışırken 2. Dünya Savaşı patlak verdi. Simonov, gazetesi tarafından savaş muhabirliği yapmak için Stalingrad'a gönderildi. Cephedeyken partiye kayıtdolu ve parti komiserliği yaptı. Cephedeki sıradan insanların, olağanüstü zamanlarda yaptıkları kahramanlıklarını, zaafalarını, aşklarını canlı bir şekilde verir Simonov. Albayın Aşk, Günler ve Geceler, Savaşsız 20 Gün, Savaş Günleri, İnsan Asker Doğmaz, Silah Arkadaşları gibi kitapları yazdı. 1974'de Lenin Edebiyat Ödülünü kazanan Simonov, öldüğünde Sovyet Yazarlar Birliği sekreterliğini yapıyordu.

Simonov'u ve o dönemleri daha iyi anlayabilmek için Günler ve Geceler adlı kitabını inceleyebiliriz. O dönemde Stalingrad Naziler tarafından kuşatma altına alınmıştır. Stalingrad halkı o bölgeyi boşalttığı; havan toplarının, ölümün, yaralıların kol gezdiği ve her an yanı başınızdaki yoldaşınızın ölebileceğini bilerek yaşamaya çalıştığımız zamanlar...

Savaş Sovyet Rusya'nın birçok bölgesinde çok şiddetli bir şekilde devam ediyordu. Stalingrad'da uzun süre dışarıdan destek alamadan, mevzilerini koruyan ve saldırı hattı ören bir taburun hikayesini göreceksiniz kitapta.

Komutanların diğer askerlere olan yaklaşımlarını, sırf intikam uğruna yanlış karar alıp hem kendisinin hem de taburundaki askerlerin ölümüne yol açan komutanı, savaştan sağ çıkıp çıkmayacaklarını bilmemelerine rağmen aşk yaşayıp, gelecek planları yapan insanları göreceksiniz.

Hayatın sıradan akışı içerisinde birçokumuz cesaretle olmadığımızı düşünebiliriz. Sıradanlığın yok olup, olağanüstü yaşadığımız dönemlerde ölüm ve yaşam arasındaki çizgi o kadar incedir ki, cesaretle ve uyanık olmaktan başka çareniz yoktur. Nazilerin havan toplarına, makineli tüfeklerine, Rusya'nın buz tutmuş nehrine ve yollarına aldırmandan saatlerce sürünerek gideceği yere varan yiğit Saburov'u göreceksiniz kitapta.

Kitaplarıyla olduğu kadar şiirleriyle de insanları etkileyen Simonov'un en ünlü şiirlerinden biri, sevdiği kadına yazdığı 'Bekle Beni' şiiridir. Savaşın çetin olduğu dönemlerde sevdiği kadını düşünmekten kendini alamayan Simonov, şiirini izne çıkan bir askere vermiş ve gazeteye ulaştırmasını istemiştir. Şiir gazetedeki yayınlanmış ve kısa sürede aşkların diline dolanan ve tüm cepheye söylenmeye başlanan bir şiir olmuştur.

Şiirleriyle, yazarlığıyla, muhabirliğiyle bizlere toplumcu sanatın nasıl olduğunu gösteren Simonov'u, sosyalizmin geleceği için büyük bedeller ödeyen Saburov'ları, bu uğurda tüm ölümsüzleşenleri yaşatmamız gerekiyor.



**Bekle beni, döneceğim ben.
Çok çok, bıkmadan bekle!
Sarı yağmurların
Hüznü basınca,
Kar kasıp kavururken,
Kızgın sıcaklarda – bekle.
Uzak yerlerden mektuplar kesilince
Bekle beni.
Birlikte bekleyenlerin beklemekten
Usandığına bakma, bekle.
Bekle beni, döneceğim.
Unutmak zamanı geldiğini
Ezbere bilenleri
Hayırla anma!
Varsın oğlum, anam
Hayatta olmadığımı inansın,
Dostların beklemekten usansın,
Ocak başında toplanıp
Acı şarapla
Yad etsinler beni.
Sen bekle. Onlarla birlikte
İçmekte acele etme.
Bekle beni; döneceğim,
Bütün ölümleri çatlatmak için döneceğim!
'Şansı varmış...' desinler,
Beklemedikleri için,
Beni bekleyerek
Düşman ateşinden nasıl
Koruduğunu anlayamazlar.
Sağ kalışımın sırrını yalnız
Senle ben bileceğiz-
Bütün sır -senin
Başkalarının bilmediği gibi
beklemeyi bilmende.**

TÜM MESELE GÜVEN MESELESİ

İ.Cevat Çetiner

Parlamentarizm sevda- ları, yerel seçim vesilesiyle kıpırdanmaya başladı. Batmakta olan gemilerini, emekçi sınıfların köklü sorunlarının barışçıl yollarla çözülebileceği iddiasıyla yüklü hayal gemilerini su üstünde tutma çabasındalar.

Bu hayal gemisinin siyasal mücadelenin sıcak gerçekleri tarafından top atışına tutulduğu ve ağır hasar aldığı ortada. Ama bu bize yetmez, yetmemeli. Devrimcilerin hem açılan gediklerin yamanına çabası boş çıkarıp yeni gedikler açmak için, hem de bunların etkisindeki emekçilere kurtuluş yolunu göstermek için; bu süreç daha dinamik olarak müdahil olmaları şarttır. Bilmeliyiz ki bunların etkisindeki emekçilere ama özellikle de ileri kesimlerine devrimci alternatifin gösterilememesi; onları, okyanusun soğuk sularında ölüme, çürümeye terk etmek anlamına gelir. Oysa ki, devrimci mücadelenin bu ileri kesimlere ihtiyacı var. Onların deneyimine, birikimine, enerjisine. Bu yüzden dir ki, tüm küçük burjuva sosyalist harekete karşı yürütülen mücadele, emekçi sınıfların ileri kesimlerini kazanma mücadelesi, aynı zamanda devrimi örgütleme ve zafere taşıma mücadelesidir. Hele de, proleter devrimciler için.

Bunu başarmak için, elimizdeki yöntem, hiç kuşku yok ki; teşhir, bilinçlendirme ve devrimci politikaları somutlayan pratik içinde bulunmaktır. Teşhir ve bilinçlendirme için elimizdeki en önemli materyal ise, bizzat emekçi sınıfların deneyimledikleri ve devrimci sonuçlar çıkardıkları yaşamışlıklarıdır. En büyük müttefikimiz olan yaşamın kendisini, devrimci kitle eyleminin yarattığı kendiliğinden de olsa bilinçlenmeyi; proletaryanın devrimci sınıf partisinin gücü haline dönüştürmeyi başarmak gerekiyor.

Bunun için, geride bıraktığımız seçim süreçlerine, en azından 2015 Haziran-Kasım süreçlerinden bugüne kadar olan kısma tüm canlılığıyla hakim olmak gerekiyor. Ki, bu yaşanmışlıkları, emekçi sınıfların ileri kesimlerini kazanma mücadelesinde bir araç haline getirebilelim. İttifak gücümüz olan yaşamın olgularından

faydalanabilmiş olalım.

24 Haziran seçimlerine nasıl bir atmosferde gidildiğine ve sonuçlarına, bir dönüm noktası olma özelliğine önceden değinmiştik. Detayları tüm canlılığı ile hatırlamak için bakmakta fayda var. Özellikle de seçim süreçleri yaşadığı dönemlerde. Şimdi o günleri hatırlama babında, bir başka detaya, sosyal-reformist EMEP çevresinin o süreçteki pratiğine daha yakından bakalım.

24 Haziran öncesinde, Evrensel gazetesinde, emekçilerle yapılmış bolca röportaj yayınlamıştı. Bunlardan bir kaç şöyleydi.

21 Mayıs'ta muhabir şu haberi aktarır: "İnsanların cesaretini topladığını" söyleyen Erikli Su işçisi şunları anlatıyor: "...insanlar ÇIKIŞ YOLU ARIYOR açıkçası. Bütün parti başkanları SEÇMENLERE GÜVEN vermelidir. 16 NİSAN SONRASI YAŞANANLAR ortada. Bütün buradan sözüm olsun bütün muhalefet partisi liderlerine, 24 Haziran günü oy kullandıktan sonra, seçim kurulları önünde olacaklarını açıklasınlar. İNSANLARA GÜVEN VERSİNLER".

27 Mayıs muhabir aktarıyor: "... Çağlayan'da bir kahvedeyiz, CHP, HDP, İYİ PARTİ'lilerin bulunduğu bir kahve. Sandık güvenliği hepsinin ortak kaygısı. Oyların ÇALINMASINDAN, sonuçların YSK'da değişeceğinden neredeyse EMİNLER... Tartışmalar iki önemli noktaya işaret ediyor. Birincisi, sandıkların korunması. İkincisi ise, sandıkların KORUNABİLECEĞİNİN anlatılması."

1 Haziran, Evrensel gazetesinin iç sayfa manşeti; "Seçim vaadi, ödenemeyen faturaların gölgesinde kalıyor. ANTEP'li işçi umutsuzlukla PATLAMA arasında."

1 Haziran, muhabir anlatıyor: "... İzmir Çiğli'de seçim soruyor" diyor ve ekliyor, "İzmir Çiğli'de, özellikle 16 NİSAN ŞAİBELİ SONUÇLARI NEDENİYLE sandıkların güvenliği konusunda endişe hakim.... Bahçede yaptığımız sohbetimiz sırasında, evinden inen Leyla ise hemen dahil oluyor konuşmaya, 'sandıktan çıkacak sonuca İNANMIYORUM... Sonucu kendi lehine çevirmek için elinden

gelini yapacaktır. 7 Haziran benim için ÇİZGİYDİ."

Parlamentarist ahmaklığı tartışma konusu dahi edilmeyecek bir gazetede bu haberlerin yer alması, bu röportajların değerini bir kat daha artırıyor. Bu röportajlar, toplumda, seçimlerle sonuca ulaşamayacağına olan inancın, parlamentarist şaklabanlığa olan GÜVENSİZLİĞİN ne kadar güçlü olduğunu kanıtıyor. Bu GÜVENSİZLİĞİN, önceki seçim deneyimlerinin üzerine gelişip, pekiştığını gösteriyor. Üç beş örnekten bu sonuca ulaşılabilir mi diyenler olacaktır. Öncelikle bizim aktardığımızın üç beş örneğini söylemeliyiz. Ama daha önemli, keskin bir devrimci içi güdüye sahip olan herkes bilir ki, seçimlere güvensizlik eğilimi bu kadar güçlü olmasaydı, bu reformist barikatı çatlatıp, kendine gazete sayfalarında yer bulamazdı. Seçimlere inançsızlık o denli güçlü ki, Evrensel'in köşe yazarlarını dahi kuşattığı, sıkıştırıp-çaresiz bıraktığı görülüyor. Yine 8 Mart tarihli Evrensel'de, Cihan Soylu,

"OHAL koşullarında ve KHK'larla yönetim politikasının devam ettiği koşullarda yapılacak seçimlerin, yurttaşların iradelerini serbestçe ortaya koymalarının önünde ENGEL oluşturduğunu belirterek, CHP-HDP ve demokratik talepler için mücadele eden diğer parti ve örgütlerin, burjuva politik çerçevede de olsa, seçimlerin yurttaş iradesini yansıtabilmesi için, bu koşulların değiştirilmesi mücadelesini BAŞA almaları gerektiğini dikkat çekmiştik. OHAL UYGULAMASI SON BULMADAN, getirilmekte olan seçim yasası iptal edilmeden yapılacak bir seçimden HALK YARARINA SONUÇ ÇIKMASI BEKLENEMEZ" diyor.

Sosyal-reformist ağızlardan bu sözlerin duyulması, toplumsal baskının gücünün işaretidir. Aktardığımız bir iki röportaj, bu baskının örnekleriydi sadece. Seçimler konusunda kendini ortaya koyan bu baskı ise, ayaklanmaya doğru giden toplumsal öfkenin bir parçası, bileşenidir sadece. Öfke, güvensizlik daha bir çok toplumsal sorundan, süreçten besleniyor. Ayaklanmacı ruh hali-

nin baskısı, devrimin baskısı, burjuvaziye seçim manevrasına sürüklerken; bu baskı, sosyal-reformistleri de yalpalanmaya sürüklüyor.

Devrimin baskısı reformist saflarda, başı bozukluğu öylesine güçlendiriyor ki, en sonunda, buna dur demeye ihtiyacı hissediyorlar. Ve 8 Mayıs tarihli Evrensel'de, eski sendikacı ve kaşarlanmış bir reformist olan Sabri Durmaz, devrim karşısında yaşanan bu dağılmaya isyan ediyor.

"24 Haziran seçimiyle ilgili olarak, işçiler arasında yapılan haberler ve iş yerlerinden gelen mektuplarda genel olarak 'bizim fabrikada işçiler arasında şöyle görüşler var, şunlara şöyle bakılıyor' gibi saptamalar yapılıyor. Kuvvetle muhtemeldir ki, bu saptamalar da önemli ölçüde doğrudur. Ama ortada olan çok somut bir seçim faaliyeti olduğundan, seçimde hangi gerçeklerden hareket edilerek oy kullanılmasının da tartışılması, işçilerin çıkarına en uygun oy kullanmanın, kime oy vermek olduğu da... çalışmanın parçası olmak durumundadır." der.

Sabri Durmaz, emekçi sınıflardan gelen sandığa İNANÇSIZLIK - GÜVENSİZLİK haberlerinden, bunların etkisinde kalan yoldaşlarından bıkmış olacak ki, "yeter artık, anladık, bunların duymak istemiyoruz. Siz halkı sandığa gitmeye ikna edin ve hangi partiye oy vermeleri gerektiğini söyleyin" diyor özetle.

Sabri Durmaz'ın uyarısı yetmemiş olacak ki, Vedat İlbeyoğlu sazı eline alıyor. 10 Haziran'da yayınlanan yazısında bu zat, bu sefer daha açık, sert, fütursuzca seçim oyununa karşı çıkanlara hakarete varıyor işi.

"Müktesebat Solculuğuna Dair Seçim Notları" diye giriş yapan İlbeyoğlu, şöyle devam eder: "Onları ilgilendiren, her ahval ve şeraitte geçerli olan müktesebat doğruları..." "Bugün için Saray-MHP iktidarının geriletilmesi mi öne çıkarılmalı yoksa 'hepsi aynı' ajitasyonu mu? Böyle bir imkan ve olasılığın (sandıkta bn) hiç olmadığına dretmek, apolitik bir pasifizmin kıyılarında nihilizme kadar savuramaz mı insan?... Kitleler devrim için ayağa kalkmış da parlamenter rüyalarla

alıkonulmuyor herhalde..."

İlbeyoğluna bu yazıyı kaleme aldırın, onu böylesine sınırlendiren sınırlendiren, toplumdaki ileri işçilerdir. Bunların etkisinde kalan aydınlardır. İlbeyoğlu, aslında devrimci politikalara değil, toplumun devrimci gelişimine yönelimine kismaktadır tüm kinini.

Ve 24 Haziran gelir, seçimler olur. Salt siyasal değerlendirmesini önceden yaptığımız için, yine Evrensel'den röportajlarla devam edelim.

29 Haziran'da Tekirdağ'dan aktarıyor muhabir: "CHP'ye oy vermiş bir tekstil işçisi, seçim sonrası yaşadıklarını şöyle anlattı. '... işe gitmek istemedim... İçimde büyük bir ÖFKE vardı ve neredeyse AKP'ye oy vermiş birilerini arayıp çatacak istedim. İşe gittiğimde hemen herkes aynı durumdaydı.'"

27 Haziran'da muhabir OD-TÜ'den aktarıyor. "Büşra anlatıyor: 'Sabah 4'e kadar sandıkta durdum. Hani arkamda duracaklardı. Hani oylara sahip çıkacaktı İnce' diyor. Zelal, 'seçim sonuçlarının adil olmadığını ve siyasi partilerin üstlerine düşen görevi yapmadığını' dile getirdi. Aleyna, 'siyasetle aram iyi değil. Takip ediyorum ama, dahil olmuyorum. Fakat şu anki durumda karışılmayacak gibi değil' diyor ve sonuçların istemediği gibi ama beklediği gibi olduğunu söyledi" diyor.

Ve, 24 Haziran sonrası devrimin toplumsal tabanının öfkesi, kendilerini sandığa sürükleyenlere öylesine büyüktür ki, boykotu -ve toplumsal ayaklanmayı örgütlemeyi savunanlara küfreden İlbeyoğlu, bakın 1 Temmuz'da ne demek zorunda kalıyor.

Yazısının başlığı, "Bu Golü Maç Başlamadan Yemiştik"tir. Şöyle devam eder: "OHAL koşullarında seçim olmaz tutumu, muhalefetin hareket noktası olmaldı, olmadı. Bir iki demeçle geçiştirildi... Seçim vesilesiyle OHAL'e karşı sonuç alıcı bir mücadele verilebilirdi oysa, ...OHAL varsa seçim yok denilemedi! Peşin kabul edildi... Meclis dışı mücadeleyle öteleyen geleneksel yaklaşımın baskısıyla, değerlendirilemedi..."

"Eğitim Ve Çalışma Hakkımız Engellenemez"

"Sağlıkta şiddeti önleme" adı altında tanıtılan sağlık alanındaki değişikliklere ilişkin kanun teklifi, Meclis Sağlık Komisyonu'ndan geçti. Sağlık emekçilerine yönelik şiddeti önlemek üzere çıkarıldığı ilan edilen kanun teklifi, 44 maddelik bir torba yasa. Ve bu yasa, KHK ile ihraç edilen, güvenlik soruşturmasından geçemeyen sağlık çalışanlarının SGK anlaşmalı hiçbir kurumda çalışmamasını da içeriyor.

SES ve TTB'den sağlık emekçileri, 11 Kasım günü Ankara Kuşulu Park'ta yasa tasarısını protesto ettiler.

Hekimler, "6 Yıllık Emegimizi Torba İle Çöpe Atamazsınız", "Çalışırken Ölmek, Öldürülmek İstemiyoruz" dövizleri yanı sıra "Eğitim Ve Çalışma Hakkımız Engellenemez" pankartı açtı.

Eylemde konuşma yapan TTB Merkez Konseyi Başkanı Sinan Adıyaman, "Biz yıllardan beri sağlıkta şiddetin önlenmesi için yasa çıkarılmasını istiyorduk. Biz OHAL ile ihraç edilen sağlık emekçilerinin işlerine dönmelerini, güvenlik gereksinimiyle mesleği yapmaları engellenen, eğitim hakkı engellenenlerin haklarının verilmesini beklerken daha da antidemokratik bir torba yasa getirildi" dedi, yasayla ilgili görüşmek için Meclis önünde oturma eylemi yaptıklarını, muhalefet ve iktidar partisiyle görüştiklerini ve herkesin kendilerine destek verdiğini ama yine de bu

torba yasanın meclise geldiğini söyledi. SES Eş Genel Başkanı Gönül Erden, güvenlik soruşturmasından geçemediği için özel sektörde çalışmaya başladığını söyleyen Dr. Selçuk Çelik ve psikiyatri uzmanlık eğitimi yaparken eğitim hakkı engellenen Mihriman Yıldırım da konuşmalılar yaparak karşı karşıya kaldıkları sorunları anlattılar, işlerine dönmek istediklerini söylediler.

Açıklamanın ardından eylem, sağlık emekçilerinin söz aldığı forum ile devam etti.

Hekimlere Kırk Katır Mı Kırk Satır Mı Değişikliği

KHK'larla ihraç edilen ve "güvenlik soruşturması" gereksinimiyle atanmayan doktorların doktorluk yapmasını kısıtlayan yasa maddesi, gelen tepkiler üzerine yeniden düzenlendi ve Meclis'te kabul edildi.

"Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek" diye tanımlanabilecek bu yasa değişikliğinde KHK'lı doktorlar SGK anlaşmalı özel hastanelerde çalışabilecek. Güvenlik soruşturmasından geçemeyen doktorlar ise ya 450 gün bekeleyecek ya da pratisyen hekimler 75.000, uzman hekimler 120.000 TL tazminat ödeyerek yine özel hastanelerde çalışabilecek...

"Sakıncalı" bulunan doktorlar ödeyecekleri "haraç" ile hemen "sakıncasız" duruma gelecekler. Ama para yoksa, bu "haraç" ödeyebilecek kadar zengin değilse 2 yıla yakın işsiz kalacaklar.

Yasa tasarısının bu maddesinin kaldırılması için sağlıkçılar eylemlerle tepkilerini ortaya koyuyorlar. Dün de meclis önünde iki hekim döviz açarak eylem yapmış, ve gözaltına alınmışlardı.



Urfa TüvTürk/Polçak Taşıt Muayenede İşçiler İşten Atıldı

Urfa ve ilçelerinde araç muayenelerini yapan TüvTürk/Polçak Taşıt Muayene İstasyonları İşletim A.Ş.'de örgütlenme faaliyeti yürüten DİSK'e bağlı Nakliyat İş Sendikası, yetki başvurusunda bulunmasının ardından 11 sendika üyesi işçinin işten atıldığını duyurdu.

Sendikaya üye olan işçilere patronlar önce sendikadan istifa baskısı yapmış, e-devlet şifreleri istenmiş. İşçiler boyun eğmeyince de işten atıldıklarını söyleyen Nakliyat İş, Urfa Merkez İstasyonundan 7, Viranşehir'den 1, Siverek'den 2, Akçakale'den 1, olmak üzere toplam 11 sendika üyesi işçinin 4857 sayılı yasanın 25. maddesine göre tazminatsız işten çıkarıldığını açıkladı. Sendika, işten çıkartılan işçilere yasal olarak yapılması gereken herhangi bir bildirim de yapılmadığını söyledi.

İşten çıkartmalar sonucu istasyonlarda normal muayene yapılamaz duruma geldi ve randevu sayıları düşürüldü.

Nakliyat İş Sendikası 16 Kasım günü yaptığı açıklama ile, işten çıkarılan işçilerin 19 Kasım Pazartesi günü Şanlıurfa Merkez Taşıt Muayene İstasyonu önünde işe geri dönmek için eyleme başlayacağını duyurdu.



Sermaye Ve İşçilere Karşı İşlenen Anayasayı İlgâ Suçu: Sendika Yasak!



Örgütlenme sürecini yaklaşık 5 ay önce Tek Gıda İş Sendikasına üye olarak tamamlayan, İzmir Çiğli'de kurulu bulunan Tariş Zeytin ve Zeytinyağı Fabrikasında, sendika üyesi 7 işçi işten çıkarıldı.

İşten çıkarmalar üzerine tüm işçiler, servislere binmeyerek fabrikaya kapandı ve içeride eyleme başladı.

İşten atmalara karşı fabrikada eyleme geçen yüzlerce Tariş işçisi ve sendika yöneticileri çevik kuvvet tarafından gözaltına alındılar. Patronun işten atıp işçilerin hakkını gasp ettiği; polislin ise sermayeye destek olduğu bir süreç yaşanıyor işyerinde.

Gözaltına alınan 65 TARİŞ işçisinden 33'ü saat 04.00 sıralarında, diğer işçiler ise ilerleyen saatlerde serbest bırakıldı. İfadeler sonrası işçiler hastane muayenesi yapılarak serbest bırakıldılar. İşçiler hakkında 2911 sayılı yasaya muhalefet, işyeri ve konut işgali, iş ve çalışma hürriyetini ihlal suçlamaları yapıldı.

İşçiler yaptıkları açıklamada "Tariş yönetimi diyaloga yanaşmazsa mücadelemiz devam edecek" dediler. Gözaltına alınan işçilerin "2.Tariş'i yarattık" coşkusu yüzlerinden okunuyordu.

İzmir/Mücadele Birliği

Zafer İşçilerin Oldu

Haziran ayından bu yana ödenmeyen, gasp edilmeye çalışılan kıdem tazminatlarının ödenmesi için mücadele eden, Uyum/Makro Market işçileri kazandı.

Makro Market'e ait olan Uyum Marketlerin 56 mağazası ile Makro Marketlerin 17 mağazası geçtiğimiz Mart ayında Migros'a satılmıştı. Satın alma sürecinde marketlerde çalışan 1500 işçiyi Migros devralmayınca 73 mağazada çalışan 1500 işçi tazminatları ödenmeden, ne zaman ödeneceği bildirilmeden işten çıkarılmıştı. Makro Marketler de bu süreçte konkordato ilan etmiş ve borçlarının nasıl ödeneceği konusunda alacaklılarla (işçilerin tazminat alacakları dışında) anlaşmalar yapılmıştı.

Nakliyat İş Sendikasına başvuran Uyum/Makro işçileri, kıdem tazminatlarını alabilmek için yardım istemişlerdi. Sendika ile birlikte mücadele kararı alan Uyum/Makro işçileri Haziran ayında eyleme başladılar.

Market işçilerinin iş akdi Migros'a devir olmadan önce feshedildiği için konkordato sürecinde işçi alacaklarının (tazminatlar vb.) adı bile geçmemesi süreci zorlaştırmıştı. Eylemler devam ederken bu süreçte Makro Marketlerin Ankara, Samsun, Konya, Mersin ve Kayseri'de mağazaları kapanmış binlerce işçi tazminatları ödenmeden işten atılmıştı..

İşçiler Nakliyat İş Sendikası ile birlikte Migros Genel Müdürlüğü önünde eyleme başlamış, Real Market işçileri ile birlikte de Migros Mağazaları Macro Centerlar önünde eylemlere başladılar.

Bu süreçte Migros'la yapılan dolaylı görüşmelerde tazminatların ödeneceği açıklandı. Ancak söz verilen tarihte ödenmeyince eylemler yeniden başladı. Makro Market, tazminatların yarısından vazgeçmek koşulu ile yarı tazminatlarının ödeneceğini açıkladı. İşçiler bunu kabul etmeyince mücadelenin öncülüğünü yapan 10'a yakın işçiye tazminatlarının tamamını ödeme sözü vererek işçileri bölmeye çalıştılar.

Migros, Ankara 14. Asliye Ticaret Mahkemesine başvuru yaparak konkordatodaki teminatlarla işçilere ödeme yapılması için başvuru yaptı, mahkeme bunu reddetti. Migros sorunun çözümü için Makro Marketten yeni mağazaların alımı için anlaşma yaptı. Bu anlaşmanın koşulu ise işçilerin tazminatlarının ödenmesi oldu. Bunun üzerine Uyum/Makro Market işçilerinin tamamının kıdem tazminatları ödendi.

Balikesirli Emekçilerden Eylem Ve İmza Standı

KESK Balikesir bileşenleri, Ali Hikmet Paşa Meydanı'nda 12 Kasım günü yaptıkları kitlesel basın açıklaması ile maaş ve ücretlerine ek zam yapılması taleplerini dile getirdiler.

Basın açıklamasını okuyan KESK MYK Üyesi Elif Çuhadar, sermayenin ve hükümetin geçmişten bu yana yarattığı krizlerin yükünü emekçilerin üzerine yığmaya çalıştığını ifade ederek, bu faturayı onların kendilerinin ödemesi gerektiğine vurgu yaptı.

Basın açıklaması sonrası KESK, taleplerini içeren imza standı açtı. Emekçilerin standı, Balikesir Ali Hikmet Paşa Meydanı'nda iki gün açık kalacak.

Hukukçulardan Tariş İşçileri İçin Açıklama

ÇHD İzmir Şubesi, eyleme çıkan ve gözaltına alınan Tariş işçileri için bir açıklama yayınlarak "Devlet Anayasayı İlgâ Eder Mi?" diye sordu.

Hukukçuların açıklaması şöyle:

"Devlet Anayasayı İlgâ Eder Mi?"

Bir soru ile başlamak istemedik, lakin koşullar müsait diye düşündük. O yüzden merakımızı başa koyulum istedik.

Hafıza-i beşer nısan ile malûldür. Yani "insan unuttur" derler hep. Unuttur tabii insan ve unutmak da gereklidir kimi zaman. Bu hep kötü değildir. Hep iyi de değildir. Tehlike, unutmaya meyil ettiğimiz anlara dair seçimlerimizdedir.

Bu toprakların üzerinde işçilerin ve patronların uzun bir mücadele tarihi var. Toplumsal hafıza bunu unutmaz, unutmuyor. İşte bunlardan biri de TARİŞ İşçileridir.

Örgütlenme sürecini yaklaşık 5 ay önce Tek Gıda İş Sendikası'na üye olarak tamamlayan, İzmir Çiğli'de kurulu bulunan Tariş Zeytin ve Zeytinyağı Fabrikasında, Sendika üyesi 7 işçi işten çıkarıldı. İşten çıkarmalar üzerine tüm işçiler, servislere binmeyerek fabrikaya kapandı ve içeride eyleme başladı.

İşten atmalara karşı fabrikada direnişe geçen üye yüzlerce Tariş işçisi ve sendika yöneticileri çevik kuvvet tarafından gözaltına alındılar.

İşçilere 2911 sayılı yasaya muhalefet, işyeri ve konut işgali, iş ve çalışma hürriyetini ihlal suçları isnat olundu.

Kiminin kıdemi 7 yıl, kimisinin kıdemi 21 yıl olan işçiler tartaklanarak karakola götürüldüler.

Zira iyi bir korkutulmaya ihtiyaçları vardı. Sadece polis şiddeti ile değil toplumsal ucube ilan edilerek bir de.

ÇHD İzmir Şubesi olarak gözaltındaki işçilerin yanında idik. Onlardaki coşku sabaha kadar süren gözaltı işlemlerine rağmen hiç azalmadı. Kimisi "Onlara ikinci Tariş'i yaşattık" diyordu, kimisi "Bizi internette duyan oldu mu?" diye soruyordu.

Sendika anayasal bir hak. Ama devletin ve cebinde para şarkırdatan patronların istediği sınırlarda... Gerçek suçlu kim bariz aslında, gerçek kanunsuz, gerçek sömürücü!

Hafıza-i beşer hatırlamak ile de malûl olamaz mı? Bizce olur. Toplumsal mücadele yara izi gibidir. Kabuğunun altında kaynar durur.

Bugün 3. Havalimanı İşçileri, Flormar İşçileri, Cargill İşçileri, Metro Market İşçileri kaynayıp duruyor.

İzmir için de Tariş işçileri şimdi o tarihsel günlerine selam veriyor. Gültepe ve Güzeltepe gibi emekçi mahallelerinin eski Tariş Direnişi günlerini hatırlayın diyor. Tariş bizim kolektif hafızamız!

Ekonomik bir yıkım yaşanırken fakirin daha fakir, zenginin daha da zengin olduğunu biliyoruz. Hafıza-i beşer hep unutmaz ya. Bu koşullarda her kesime faşizmin azgınca saldıracağı açık.

İşte tüm bu saldırılara karşı biz de sırada, sıramızda, omuz başımızdayız.

Sözü çok uzattık lakin, demeden edemeyeceğiz;

'Selâleye / Düşmüştür / Zeytinin dalı; / Celâliyim / Celâlisin / Celâli.' Tariş İşçileri Yalnız Değildir!"



Halk Ekmek İşçileri İşten Atmaları Protesto Etti

İstanbul Halk Ekmek Fabrikası'nın dağıtım işini yapan Albayrak Turizm Seyahat İnşaat Ticaret A. Ş.'de örgütlenme çalışması yürüten DİSK'e bağlı Nakliyat İş Sendikası'nın yetki tespiti başvurusu yapmasının ardından, sendika üyesi 4 işçi tazminatsız işten atıldı.

Nakliyat İş Sendikası işten atmaların ardından 13 Kasım günü İstanbul Halk Ekmek'in Cebeci'de bulunan fabrikası önünde basın açıklaması yaparak işten atmaları protesto etti.

Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye olan üyelerinin hiçbir hakları ödenmeden haksız ve hukuksuz bir şekilde işten atıldığını anlattı.

İstanbul Büyükşehir Belediyesinin iştiraklerinden biri olan İstanbul Halk Ekmek Fabrikalarında bayilere ekmek dağıtımını yapan Albayrak'ta örgütlendiklerini ve Bakanlığa yetki başvurusunda bulduklarını aktaran Küçükosmanoğlu, işçilere yasalara aykırı bir şekilde iş sözleşmesi imzalatıldığını, gecenin üçünde dördünde kalkarak işe gittiklerini, günlük 12-14 saate varana kadar çalıştırıldıklarını söyledi.

İşçilerin bu ağır çalışma koşullarına karşı sendikaya üye olduklarını söyleyen Küçükosmanoğlu, İstanbul Büyükşehir Belediyesini ve İstanbul Halk Ekmek ile alt işveren olan Albayrak işvereni işçilerin sendikal haklarına saygılı davranmaya çağırarak, işten atılan 4 işçilerin de işe geri alınmasını istedi.

İşten atılan işçilerden İsmail İlgaz ise oldukça ağır koşullarda çalıştıklarını, kimi zaman 15 saat çalıştıklarını, fazla mesailerinin verilmeyeceğini, bu kadar yoğun çalışmaya karşılık asgari ücret aldıklarını aktardı.

Kimseden sadaka istemediklerini sadece emeklerinin, çalışmalarının karşılığını almak istediklerini söyleyen İlgaz, patronun kendilerine bir sözleşme dayattığını, bu sözleşmede de 270 saat fazla mesai yaptırarak fazla mesai ücreti ödemeyeceklerinin yazılı olduğunu anlattı.

GÖÇMEN AKINLARI DURMUYOR

Ali Varol Günel

Anlaşılan o ki, durmayacak da! 3. yüzyılda başlayıp 9.yüzyıla kadar süren Kavimler Göçü kadar uzun olmasa da, emperyalist-kapitalist sistemin yıkılışı ge-çiktikçe sürecek bir göç hareketiyle karşı karşıyayız belki de.

Merkezi Cenevre'de bulunan Uluslararası Göçmen Teşkilatı'nın verilerine göre, eğer bu hızla giderse dünyadaki göçmen sayısının 2050 yılında 400 milyonu aşacağı varsayılıyor (şu anda bu sayı 214 milyon civarında). İnsanlar, ekonomik, politik ve sosyal nedenlerden dolayı buldukları ülkelerden koşullarının kendilerine daha iyi olduğunu / olacağını düşündükleri ülkelere göç ediyorlar. Eskiden söylenen "bülbülü altın kafese koymuşlar, yine de 'ah vatanım' demiş" sözünün artık bir geçerliliğinin kalmadığı daha iyi anlaşılıyor. Milyonlarca insan, savaşlar ve yoksulluk ya da siyasi nedenler sonucu yerlerini yurtlarını terk ederek, sonucu belli olmayan yolculuklara çıkıyor; yollarda ölüyor, sınırlarda kalıyor, gayri insani koşullarda bekletiliyorlar. İnsanlar, "insanın doğduğu coğrafyanın onun kaderi olduğu" şeklindeki belirlemeyi değiştirmek istencesine kafiler halinde göçüyorlar. Öyle ki, dünya üzerinde şimdi "kitlesel göç rotaları" oluşmaya başlamış bulunuyor. Bunların yanı sıra "insan kaçakçılığı" artık bir kartel haline almış durumda.

Bu arada "sınırların önemini yitirdiği", "dünyanın küçüldüğü", "küresel bir köye dönüştüğü" yalanları bu göçmen akınlarıyla bir kez daha gün yüzüne çıkmış oldu. Dünya üzerinde "demirperde"ler esas şimdi çekilmeye başladı. Emperyalist-kapitalist ülkeler yarattıkları enkazın sonuçlarıyla somut bir şekilde karşılaştıklarında, sorumluluğu kendi üzerlerinden atmaya, sorunu kendilerinden uzakta tutmaya çabalar oldular. Avrupa'nın göç karşıtı politikaları ayan beyan görüldü. Göçmenlik yasalarında sürekli yapılan değişikliklerle Avrupa, göçmen akınlarını kendi sınırlarının ötesinde bloke etmeye çalışıyor.

Haziran ayında yapılan Avrupa Birliği liderler zirvesine "göç politikaları"nın damga vurduğunu öğreniyoruz. Anlaşmıyorlar ve göç meselesi giderek ülkeler arasında bir şantaj malzemesi haline geliyor. Özellikle İtalya, Avusturya ve Macaristan bu konuda katı bir tutum izliyorlar. Göç olgusu, Avrupa ülkeleri arasında ciddi diplomatik krizlere neden oluyor. Özellikle kısa süre önce kabul edilen Dublin Yasası (bir şekilde Avrupa Birliği ülkelerinden birine girmiş olanların iltica başvurusunu resmi olarak ilk girdiği ülkede yapmasını zorunlu kılan yasa. Buna göre göçmenler, ilk girdikleri ülkeye geri gönderiliyorlar) uygulamada ciddi anlaşmazlıklara ve sorunlara neden oluyor. Ve devletler arasında yaşanan bu sorunlar, çeşitli nedenlerle göç yollarına düşmüş insanlara felaket ve trajediler olarak yansıyor (sadece 2015 yılının ilk üç ayında 1500 kişi Akdeniz sularında boğularak can vermiş).

Diyelim ki insanlar bütün bu güçlükleri aşarak bir yere kapağı atıyorlar; bu kez de potansiyel "ucuz iş gücü" olmaları nedeniyle gidilen ülkelerin işçileri tarafından istenmiyorlar. "Yabancı düşmanlığı"nın bu derece yaygınlaşmış olmasının en başta gelen nedenlerinden biri de bu.

Göçmen akınları meselesinin son süreçte yeniden gündeme gelmesinde etkili olay hiç kuşkusuz Guatemala, Honduras ve El Salvador'dan yola çıkarak ABD'ye gitmek isteyen 7 ile 10 bin arasında insanın Meksika sınırına dayanması ve "açız" diye bağırarak sınıra konuşlandırılmış polislin üzerine yürümesi, polisle çatışması oldu. Daha önce bu ülkelerin yönetimlerini "eğer göç etmeye kalkanları durdurmazlarsa", bu ülkelere yapılan "yardım paralarının kesileceği" tehdidiyle korkutmaya çalışan ABD başkanı Trump, Meksika'yı göçmenleri durdurduğu, geçmelerine izin vermediği için kutladı. Trump, Pueblo Sin Fronteras (Sınır Tanımayan Halklar) adlı bir sivil toplum kuruluşu tarafından örgütlenip başlatılan bu yürüyüş, daha Meksika sınırına varmadan tehditler savurmaya başlamıştı. Bu yürüyüşü "ABD'nin güvenliğine bir tehdit" olarak gören Trump, "Ordumuz sizi bekliyor" türünden açıklamalar yapmakta bir sakınca görmüyordu. ABD'nin Meksika sınırına "büyük güzel bir duvar" örmeyi seçmelerine vaad eden Trump, 2 bin km'lik bu duvarı ördürmeye başlamakla yetinmemiş olacak ki, sınır devriyelerini ve orduyu harekete geçirdiğini, hatta orduya atılan/atılabilecek taşlara karşı ateş emri verdiğini koltukları kabarak anlatıyordu. "Göç yasalarını değiştirmeliyiz, hemen şimdi!" diye tweetler atan bu Hitler özentisinin göçmen akınları karşısında aklına yapacak başka bir şey gelmiyor anlaşılır. Yürüyen insanların arasında "teröristlerin, suçla karışmış insanların, hırsızların vb katıldığı bilgilerini aldıkları" yalanını yayıp, yürüyenleri kriminalize etmesi dışında tabii...

Ama ne yaparsa ya da yaparlarsa yaparsınlar, bu göçmen akınlarını durduramayacaklarını onlar da pekala biliyorlar. Korkularının asıl nedeni de bu. Latin Amerika'da mutlak yoksulluk sınırında yaşayanların sayısı, 1980'lerin başında 130 milyon iken bu sayı 1990'larda 180 milyona yükselmiş. Kapitalist sömürüye ek olarak IMF'nin Yapısal Uyum Programları ile yıkıma uğratılan insanların çoğu geleceklere hakkında büyük endişe duyuyorlar. Kendileri büyük bir sefalet içinde yaşamış olan yetişkinler, hiç değilse çocukları daha iyi bir hayat yaşasınlar diye göç yollarına diziliyorlar. Yaşananlar bir kez daha Marx'ın "proletaryanın bir vatanı olmadığı" sözünü doğruluyor.

Burada bir parantez açıp, son zamanlarda Türkiye'de yaygınlaşan, "kapağı dışarı atma düşüncesi"ne değinmek gerekiyor. Devrimden umudunu kesmiş ya da zaferi hiç bir zaman inanmamış olanların diline pelesenk olmuş, "bu ülke yaşanır olmaktan çıktı" sözü sıklıkla mülteciliğin köşe taşlarını döşemek için kullanılır olmaya başladı. Savaşın ana cephesini terk etmeye hazırlananlar, "ülkede bir karşı-devrim yaşandığını, geleceğin bugünden çok daha kötü olacağını, halkın devrimci olmak şöyle dursun 'aymaz' olduğunu, umutlarının tükenmiş olduğunu, bu ülkeden de insanlardan da artık bir şey çıkmayacağını" vb söylediklerini rotayı Avrupa ya da başka yerlere kırmaya başladılar.

Bunların göremediği emperyalist-kapitalist sistemin bunalımının küresel olduğu, gitmeyi düşündükleri yerlerin çoktan kapıları kapattığı ve deyim yerindeyse kendi dertlerine düşmüş olduğudur. Yaşanan ekonomik ve siyasi krizin Türkiye'ye has olmadığı, dünyanın en büyük emperyalist-kapitalist devletlerinin de aynı şeyden muzdarip olduğudur. Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan iç savaşın kaçanlar küresel iç savaşın ya da 3.Dünya Savaşı'nın sonuçlarından kaçamayacaklarını yakında daha iyi anlayacaklardır. Biz parantezi şimdilik burada kapatalım.

Göçmenlik sorununun kapitalizmin sınırları içinde çözülemeyeceği çok açık. Kapitalist sömürü, sermayenin egemenliği, emperyalist-kapitalist sistemin saldırganlığı sürdükçe göçmen akınları da var olmaya devam edecek. Dünyanın varoşlarından gelen insanlar, dünyanın zenginlerinin boğazına yapılmaya, sessizce yaşamdan kovulmaya razı olmadıklarını/ olmayacaklarını göstermeye devam edecekler; göçmen akınları kapitalist limanları dövmekten geri durmayacak. Ne zaman komünist bir dünya kurulacak o zaman insanlar doğdukları yerde hep birlikte üretecek, doyacak, mutlu olacaklar.

GÜZEL Mİ BÖYLE YAŞAMAK?

Kenan Kızıl

"Önce Yahudiler için geldiler / Ses çıkarmadım / Çünkü ben Yahudi değildim / Sonra sosyalistler için geldiler / Ses çıkarmadım / Çünkü ben sosyalist değildim / Sonra sendikacılar için geldiler / Ses çıkarmadım / Çünkü ben sendikacı değildim / Sonra katolikler için geldiler / Ses çıkarmadım / Çünkü ben protestandım / Sonra benim için geldiler / Ve artık ses çıkaracak / hiç kimse kalmamıştı"

P. Nie Noller...

Koçgiri, Dersim, Ağrı (Agiri ve daha niceleri) için geldiler. Ses çıkarmadınız. Top bataryaları ve makineli tüfek taburlarıyla çiçeği burnunda cumhuriyetin milliyetçi ordusu Kürdün kanyıyla boyarken bir ülkeyi ses çıkarmadınız. Onlar, her zamanki gibi 'kadında olsa çocuk da olsa gereğini' yaparken ve Zilan (Ağrı) deresi günlerce kan renginde akarken ve başkentte zafer naraları atılırken ses çıkarmadınız. Çünkü siz Kürt değildiniz!..

Gencecik fidanlar için geldiler ses çıkarmadınız. Çok uğraştı yoldaşları, çırpınıp durdular ama o üç fidanı kurtaramadılar. Sonunda o üç fidan darağaçlarında ölümsüzleştğinde siz ses çıkarmadınız. Ardılları yola devam ettiğinde ve aynı uğurda nice canlar toprağa düştüğünde de siz ses çıkarmadınız. İşten aradan geçti gitti yıllar ve öldü cellatların bir kısmı ve bir kısmı ses çıkarmayanların o üç fidanın ismi ise hep bakı, kavgaları hep beka kaldı. Tıpkı Spartaküs gibi. Hani şimdi nerede onu öldüren Roma? Roma üç kıtada serilmiş yatan harabelerden çok da fazlası değil şimdi. Sosyalistler için geldiler ve siz sosyalist değildiniz!..

İşçiler için geldiler. Ses çıkarmadınız. Öyle ya işçiler nasıl olsa ölüyorlardı.. hep.. zaten!.. Madene, fabrikada, inşaatta, "fitratında var" ya ondan. Sonra götürüp gömüyorlardı bir metrekli bir çukura. Binalar göğe doğru yükselirken giriyor onları dikenler yerin dibine doğru. Gerçi artık gömmüyorlar, zahmetine bile girmiyorlar. Bir işçi mi öldü, tut paçasından at kanalizasyon kanalına, kimse görmesin yeter! Ne bir mezar, ne de bir mezartaşı, at gitsin! "Fitratında var" ya ölmek ve atılmak kanalizasyon kanalına, işte ondan! (Yeni Yaşam Gazetesi 20.10.18 tarihli baskı) "3. Havalimanı Şantiye sahasının kanalizasyonunda bir işçinin cesedi bulundu!" Belki de buna sevinmeliyiz, en azından birinin cesedi bulundu! Zaten bu havalimanı işçilerinin bir kısmı da zindanda şu an, işçi oldukları için! Vur, öldür, ölüme yolla... "Gık" derse at zindana, öldü mü, tut paçasından at lağım çukuruna, iş ya, "fitratında var" ya ondan işte her yol mubah!.. İşçiler için geldiler, ama siz işçi değildiniz!..

Aleviler için geldiler!.. Besleme liç güruhları, Maraş'ta hamile kadınların karınlarını yararken ve "kadın da olsa çocuk da olsa" bir kez daha "gereğini yaparken" siz Alevi değildiniz ve siz Alevi değildiniz, Sivas'ta Nesimi'yi diri diri yaktıklarında ve Hasret Gültekin'i ve nicelerini... Ve "Katolikler için geldiler", siz Protestandınız!..

Şüphesiz sizin için de gelecekler. Ne sandınız ki, bu aç kurtların hikayesidir. Önce sürüyle yiyecekler, sonra çobanı, sonra kendilerine dönecek ve yaralı kurtları yiyecekler. Sonra yaralıları bitince yaşlı ve hasta olanları, onlar da bitince zayıf kurtları.. Taa ki geriye en güçlü kurt kalana değin, doymadan oburca birbirlerini yiyecekler. Peki sizin sıranız ne zaman gelecek? Fark eder mi çünkü bu hikayede en güçlü olan hariç herkes yem!..

Ses çıkarmadın, çıkarmadın, onlar da hep geldi ve elleri hiç boş dömediler. Siz her seferinde: "Oh! Benim için gelmemişler" diye teselli bulurken aslında onlar her seferinde sizin için de gelmişlerdi. Devrimciler için, Kürtler, Ermeniler, Rumlar, Aleviler ve işçiler için geldiklerinde bir parça da sizden götürdüler ve siz hiç ses etmediniz! Çünkü siz sosyalist değildiniz, Kürt değildiniz, Ermeni, Rum, Alevi, Roman ve işçi değildiniz... Çünkü siz Katolik, Yahudi değildiniz. Çünkü siz aslında siz bile değildiniz!!! Bak, şimdi ölümlerimizi buluyoruz lağım çukurlarında. Güzel mi böyle yaşamak, güzel mi böyle ölmek ya da böyle ölüren birileri güzel mi yaşamak?

Sanmayın ki, bir çözümdür umursamamak. Hiç birimiz o kadar da bağımsız değiliz bir diğerimizden. Yani ya celladın yanındaydık kurbanların kanı bulaştı ellerimize ya da kurbanın yanındaydık, yoldaşların kanıydı dolan ellerimize. Kimse de kusura bakmasın ama iş buraya gelirse ya lağım çukuruna atılan işçisin ve buna karşı mücadele ediyorsun ya da o işçiyi lağım çukuruna atarsın ve sessiz kalarak bunu onaylıyorsun. Bu yüzden bir daha soruyoruz: Güzel mi lağım çukurunda ölmek, böyle yaşamak güzel mi? Tekrar soruyoruz ve tekrar ve tekrar soracağız, sıkılsanız da soracağız. Sağır numarası yapsanız da... Böyle ölüren birileri, güzel mi yaşamak?

Elbette böyle yaşamaya devam edebilir hatta buna güzel de diyebilirsiniz. Bizimki sadece bir davet, ama en içteninden. Sizi bu bencil yaşamla zehirliyorlar ve 'şüphesiz' siz "çocuklarımızın geleceği için" (bahanesiyle) buna ses çıkarmıyorsunuz. Size söyleyeceğimiz böyle bencilce yaşayacağımız ve çocuklarımızı bunu öğreteceğimize, onlar için fedakarca yaşayın ve onlara bunu öğretin. İşte bizim davetimiz buna, insanın insana kardeş olacağı bu güzel yarımadır.

Şüphesiz ki bu onurlu bir yaşamdır. Şüphesiz ki, daha iyidir hem de milyonlarca kat daha iyidir sesini çıkaramamaktan. Ve şüphesiz ki, milyonlarca kat daha iyidir lağım çukurunda ölmekten. Durma kalk ve katil sokaklarında esen bu fırtınalara, katil dövüşenlerin arasına ve bir selam yolla onlara, de ki; "Selam olsun size yüreği nehir çocuklar. Selam olsun, siz kan revan içinde dövüşenlere! Siz ki, umudunuzu hiç yitirmediniz ve en zor anlarında bile kavganın ustasından "mutluluğun resmini" isteyecek kadar fütursuz ve de darağaçında kendi sehpasına tekme atacak kadar Deniz (Cesur) oldunuz. Siz ki, sesini çıkarmayan umutsuzluğun karanlığı parçalayan ateşin ve geceyi aydınlatan ışığın savaşçılarınız. Size selam olsun!" Böyle deyin onlara ve onları böyle selamlayın ve unutmayın ki, bu çocuklar olmasaydı, bu cellatlar size çoktan bir kefen biçmişti bile.

Ve de biliniz ki, sizin için geldiklerinde ses çıkaracağız! Çünkü biz sosyalist, sendikacı, Nazi Almanya'sında Yahudi, Amerika'da Afrikalı, burada Kürt, Ermeni, Roman, Rum, çünkü biz Maraş'ta Alevi ve Latin Amerika'da Bolivyalı, Arjantinli ve Kübalı gerilla ve çünkü biz bilmem nerede başı kesilen komünist! Çünkü biz insanız! Çünkü...

"Varılacak yere kan içinde varılacak ve zafer artık hiç bir şeyi affetmeyecek kadar tırnakla sökülüp koparılacaktır!.." Nazım Hikmet

Tuzakları Parçalayacağız!

Merhabalar,

Aslında her şey güzel başlamıştı. Belediye işçisi olacağım diye sevindiğimde 1 yıl önceydi. İşe girdiğimde ilk gördüğüm şey bir düzenin bozukluğunun dışında bir bozukluk olduğuydu.

Çavuşlar, şefler hepsi neredeyse müdürün yeğeni, damadı, akrabası... Aile şirketinden farksız olan bu belediyenin (eminim diğer belediyeler de pek farklı bir durumda değil) işçiler üzerindeki baskısı her an hissediliyordu. Adeta "sizler bu partinin belediyesinden ekme yiyeceksiniz" havalarındaydılar. Oysa o parti belediyesi, biz işçilerin ekmeğini yapıyordu. Sömürülüyorduk. Hem de her ay eksik yatan, ne olduğu belli olmayan kesintilerle katlanan şekilde sömürülüyorduk.

Olumsuzluklara karşı gelen işçiler çavuşlar ve şefler tarafından işten çıkarılmakla tehdit ediliyor veya başka yerlere sürülmeyle mobing uygulamalarıyla karşı karşıya kalıyorlar.

Bir yıllık çalışma sürecinde dönen dolapların başında ise işçiye bir kuruş layık görmeyen anlayış. Hiç işe gelmeyen müdür yakınları belediye işçisi gösterilip maaş alıyor. Bu insanların gerçek yüzlerini 2 Nisan'da KHK ile işçi kadrosuna geçişte gördük. Mecburen bir yerlerde göstermek zorunda kaldıkları yandaş kişiler işe o kadar yabancıları ki, bu her hallerinden belli oluyordu.

Bir senede üç şirket gördüm. Yılbaşında 2018 başında sözleşmesi biten şirketi 2 Nisan 2018 tarihine kadar tutamadılar. 3 aylığına bir şirketle anlaşıldı. Bu süreçte 3'er günlük SGK primleri ve yevmiye kesintileri işçiye ödenmedi. Nisan 2018'de KHK ile belediyenin işçi kadrosuna geçişinde ise 2009'dan beri belediyenin kendi şirketi varken, bizleri apayrı bir şirkete, yine belediye bünyesinde kurulan farklı bir şirkete aldılar. Bu yeni şirketin kurulma amacı şuydu: Çalışma Bakanlığı'na göre KHK ile işçi kadrosuna geçiş yapan işçiler halihazırda çalıştığı şirketle birlikte iken bu geçiş yapılırsa, sendikali olmalarına binaen toplu sözleşme hakkı oluyor. Yok eğer yeni bir şirkete geçerek kadrolu oluyorsa, toplu sözleşme hakkı olmuyor. Bu durumda da ancak 2 Nisan'dan sonra KHK ile geçişte şirket 1 kişiyi bile işe alırsa statü bozulmuş oluyor ve Çalışma Bakanlığı sendikadan toplu sözleşme hakkı olduğunu beyan ediyor.

Gelelim işin can alıcı noktasına, yani sendikaların durumlarına. Kadro geçişlerinde hiç bir şekilde işçiyi ziyaret etmeyen Genel İş Sendikası, 2 Nisan'dan sonra da bir faaliyet yürütmedi. Belediyenin işçileri bireysel olarak e-devlet üzerinden DİSK Genel İş'e üye oldular. Toplamda 2300 işçiden 1650'si üye oldu. Yetki belgesi için yeterlilik kazanıldığı için Çalışma Bakanlığı'na gönderildi. Sendika ise ne başvuru sürecini takip etti, ne biz işçilere bilgi verdi. Ancak biz sorduğumuzda cevap verme zahmetine katlandı. Sonuçta başvuru Bakanlık tarafından reddedildi. Bunun üzerine bizim zorlamamızla tekrar dilekçeyle Çalışma Bakanlığı'na başvurduk. Bu arada yeni kurulan şirketin ilk başvurusunun reddedildiği, sonrasında ikinci başvurusunun kabul edildiğini söylediler. Toplu sözleşme hakkı olmasın diye her tür ayak oyunu yapılıyordu.

Tüm bunlara rağmen sendika kılını kıpırdatmıyor, adeta statükonun devamı için ölü taklidi yapıyor. Açıkça görüyoruz ki varolan durum devamı konusunda devlet de, belediye de, sendika da bir şekilde anlayış birliği içinde. Kılını kıpırdatmıyor sendika. Şu an 600 civarı işçi sendikasız. Ama bunların üye olması için en ufak bir çabası yok sendikamızın. BİZ kendi kendimizi örgütleyeceğiz. BİZ sendika faaliyeti sürdürüyor, tabanda çalışıyoruz. Sendika ise ne yüzümüze bakıyor, ne gelişmelerle ilgileniyor, ne mücadeleye veriyor. Görülen o ki, sendika yetkilileri Belediye yöneticilerinden emir alır hale gelmiş! Neredeyse her biri o belediyeyi yöneten partinin ya üst kurul delegesi, ya mahalle sorumlusu. (Bu arada benzer durum diğer partilerin elindeki sendikalar için de geçerli. Sendikalar devletin partilerinin arka bahçesine dönüşmüş veya dönüşüyor.)

Bu olumsuzluklar sürerken birimler arası toplantılar düzenledik. Sendika temsilcilerinden toplantı için yer istedik, her defasında geri çevrildik. Telefonlarımız açılmaz oldu, engellendi. Bazı işçilerin üyelikleri onaylanmadı. Yer taleplerimize cevaben "sendika binaları mesai saatlerinde açık, akşam 17'den sonra kapalıdır" dedi. Biz çalışan işçiler nasıl yapacaktık acaba mesai saatleri içinde toplantıyı? Sendika bizim yerimiz ise, biz ancak iş çıkışı, yani mesai sonrası gidebiliriz oraya. Ama mübarek devlet dairesi! 5'ten sonra kapalı! Utanmadan böyle söylediler bize!

Şu an 25-26 Kasım'da işyeri temsilciliği seçimleri yapılacak. Çalışmalarımızı yaptık. İşçi kendi iradesini koyar, kendi yönetir şiarıyla hareket edip temsilci adaylarımızı belirledik. Lakin yetki belgesi gelmemiş olduğundan yasal olmayan bir seçim olduğunu söylüyorlar. Yönetim (Belediye) bu seçimi tanımadığını açıklamış ama öte yandan seçime kendi adaylarını sokuyor. Bölgede işçiyi hareket eden çavuşların yerlerini değiştirmekten tutun, işten atma tehdidine kadar her yol deniyor.

Sendika ise işçinin iradesi dışında kendi adaylarını çıkarıyor. Bunlar tamamen biat eden insanlar. İşçiler, bu kurt kapanımın içinde geleceği inşa etmeye çalışıyoruz. Başaracağımızdan, kazanacağımızdan, birliğimizle tüm oyun-

ları boşa çıkaracağımızdan kimsenin şüphesi olmasın. Bu cendereyi kıracağız, tüm engelleri aşacağız!

Bir Belediye İşçisi



Mimarlıkta Dayanışmacı Taban Hareketi 3.Da(ya)nışma Forumu

İstanbul Mimarlar Odası Büyükkent Şube'si oda yönetimine alternatif olarak yola çıkan ve her fırsatta emekten yana tavır koyan Mimarlıkta Dayanışmacı Taban Hareketi (MDTH) da(ya)nışma forumlarına devam ediyor. 4 Kasım Pazar günü 3.forumunu Mimarlar Odası'nda gerçekleştiren MDTH, oda üyesi mimarlara buluştu.

Forumdan önce MDTH'yi tanıtan bir sunum ile etkinlik başladı. Yapılan sunumda bileşenin kimlerden oluştuğu, nasıl bir araya geldiği ve neler yaptığı anlatıldı. Her seferinde "ücretli ve işsiz mimarlar" vurgusunun yapılmasının boşa olmadığı, bunun nedeninin odanın bileşenlerinin %70'inden fazlasının ücretli çalışan ve işsizlikle boğuşan genç mimarlardan oluşması olduğu vurgulandı.

MDTH'ne destek veren kurumlar-oluşumlar sırasıyla söz alıp birliktelik üzerine desteklerini belirttiler. Plaza Eylem Platformu, Mimar Mühendis Ağı Dayanışması, Toplumcu Mühendisler, Politeknik, Mimar Meclisi, Ofisizler, Fizik Mühendisleri Odası, Elektrik Mühendisleri Odası Ücretli ve İşsiz Komisyonu, İzmir Mimarlar Odası Ücretli ve İşsiz Komisyonu'nun da aralarında bulunduğu katılımcılar 3 saate yakın bir süre boyunca hem teknik elemanların örgütlenme sorunlarına, hem oda mücadelesinin kendisine, hem de kriz döneminde

verilecek mücadeleye dair birçok farklı görüşü tartıştılar.

Tartışmaların sonunda özellikle mimarlar için oda örgütlenmesi üzerinde duruldu. Piyasa koşullarının daha da kötüleştiği bu süreçte kentsel suç örnek mega projelerin ücretli çalışan mimarların omuzlarından yükseldiği, ücretli çalışan mimarlardan ulaşılamadan bu projelerin de önlenemeyeceği vurgulandı. Üyesinden kopuk ve yalnızlaşmış bir oda ve odasından kopuk, örgütsüz bir üyenin hiçbir anlam ifade etmeyeceği ortaya konulurken, asıl olanın emek sürecinin kendisi olduğu tekrar tekrar vurgulandı. Beyaz yaka ayrımından öte, hepimizin güvencesiz çalışan işçi mimarlar olduğunu unutmamak gerektiği söylenirken, şu anda mevcut yönetimin bu oluşumu bir tehdit olarak görmesinin de emek ekensinde bir karşılığının olduğu anlatıldı.

Mevcut oda yönetiminin çoğunluğunun işveren mimarlardan oluştuğu ve birçok büyük odada da aynı durum olduğu göz önüne alınırca, Mimarlar Odası yönetiminin ücretli ve işsiz mimarlar komisyonunun kurulması yönünde bir engel olarak durmasının, yazılan dilekçelerin bir karşılık bulamamasının bir tesadüf olmadığı söylenirken, "Dayanışma yeni dönemin sloganı olsun!" denilerek etkinlik sonlandırıldı.

"Birlikte Güçlüyüz"

Farklı mağazalardan Madam Coco çalışanları, 6 Kasım günü bir açıklama yayınladılar ve sorunlarını anlattılar. "Birlikte güçlüyüz ve ancak birlikte hareket ederek kazanabiliriz" diyen Madam Coco çalışanları, farklı mağazalarda az sayıda olmalarının dezavantajlarına rağmen birlikte mücadele edeceklerini duyurdular.



"Özellikle büyük şehirlerde yaşayanlar Madame Coco'yu iyi bilir. Bizler, her bir AVM'de, büyük caddelerde, meydanlarda karşımıza çıkan bu ev tekstili mağazasında sizleri her zaman güler yüze karşılamak zorunda olan Madame Coco işçileriyiz. 'Güler yüze karşılamak zorunda' diyoruz çünkü, gün içinde işyerinde yaşadıklarımız aslında hiçbirimizde gülecek hal bırakmıyor. Madame Coco mağazalarının sıcak ve samimi ortamının arka yüzünde günler geceler boyu çalışmak zorunda kalıp, fazla mesai ücretlerini dahi alamayan, mobbing ve baskıyla karşı karşıya kalan, uzun çalışma saatlerinde neredeyse hiç mola kullanamayan, öğle yemeğini dahi beş dakikada yemek zorunda kalan işçiler, yani bizler varız.

Tıpkı markanın adı gibi, oluşturulan ortam da bir yanılsamadan ibaret... Bilmeyenler için ekleyelim, Madame Coco bir Fransız markası olmadığı gibi, sahibi de Adanalı İlhan Tanacı... Çoğumuz asgari ücretle çalışıyoruz. Üstelik müşterilerin mağazada dolaşırken yanlışlıkla kırdığı ürünlerin parası bile çoğunlukla bizlerden kesiliyor. Madame Coco maliyeti yüksek olur diye, ürünlere alarm dahi koymuyor ve hırsızlıklar nedeniyle oluşan açıklar da bilin bakalım nasıl karşılanıyor? Elbette yine önemli bölümü bizlerin üç kuruş ücretinden...

Mağazalarda eksik personelle çalışıyoruz. Müşteriyi ilgilenmekten vakit bulduğumuz zamanlarda mola yapmak yerine ya depoya koymak zorundayız, ya temizlik yapmaya. Kimi mağazalarda tuvaletleri dahi bizler temizliyoruz. Üstelik ekonomik kriz döneminde, ürünlerin fiyatlarının hızla yükseltilmesi iş yükümüzü daha da artırdı. Değişen fiyatlara uygun etiketleri takmaya dahi yetiştirmedik. Ürünlerin üzerindeki etikete göre yapılan ödemeler nedeniyle çıkan açıklar da yine önemli ölçüde bizlere yükleniyor.

'Bunca sorun vardı da, bu güne kadar neden sustunuz' diye sorabilirsiniz. Çünkü tek başımıza bulabildiğimiz çözüm, işi bırakmak oldu. Pek çok arkadaşımız bu yoğun iş yükü ve ödenmeyen hakları nedeniyle işi bıraktı, başka yerlerde işe girdi. Bizler ise istifa edip gitmeyeceğiz. Bunun yerine bir araya geldik ve hakkımızı arıyoruz.

Büyük bir fabrikanın işçileri değiliz. Her bir mağazada sadece birkaç kişi çalışıyoruz. Yaşanan sorunlara karşı sadece bir mağazanın çalışanları olarak sesimizi çıkarsak, açık ki ya kovulur ya rotasyon adı altında sürgün edilir ya da istifaya zorlanırsınız. Yönetim de buna güveniyor ve hukuk dışı pek çok uygulamayla karşı karşıya kalıyoruz. Zannediyorlar ki, bunca mağazada çalışan işçiler olarak birbirimizi bulamayız, sorunlarımızı konuşamayız. Zannediyorlar ki, hepimiz birbirimizi rakip görüyoruz, bir araya gelemeziz, hakkımızı ortak biçimde arayamayız.

Yanılsıyorlar. Tek başına sorunları çözemeyeceğinin bilincinde olan Madame Coco işçileri artık yan yana geliyor. Çünkü artık bu çalışma koşulları canımıza yetti. Bizler pek çok mağazadan Madame Coco çalışanları bir araya geldik ve yasal haklarımızı talep ediyoruz. Aynı sorunları yaşayan Madame Coco işçisi diğer arkadaşlarımıza sesleniyoruz. Bizler mağazalarda yaşananları teşhir etmeye ve bir arada durmaya devam edeceğiz. Sizler de Patronların Ensesindeyiz Ağı üzerinden bizimle irtibata geçebilirsiniz. Unutmayın ki, birlikte güçlüyüz ve ancak birlikte hareket ederek kazanabiliriz.

Bir Değil Binlerce Kelebek!

Ayşe Paşalı'yı hatırlıyor musunuz? Boşandığı eşi tarafından bıçaklanarak öldürülen ardında üç kız çocuğu bırakan Ayşe Paşalı'yı...

Gazetelere, televizyon haberlerine yansıyan fotoğrafı ile darp edilmiş yüzünden ziyade dikkat çeken "ben tükendim" diyen bakışlarıyla Ayşe Paşalı'yı...

Yıllarca aile içi şiddetin simgesi haline gelmiş Ayşe Paşalı'yı... Gitmediği devlet kurumu kalmamış; koruma istemiş, uzaklaştırma istemiş ancak talebi devlet nezdinde kabul görmemiş! 7 Aralık 2010 yılında boşandığı eski eşinin baskı ve şiddeti hız kesmeden sürdü ve en sonunda aldığı bıçak darbeleriyle katledildi!

Elbette ki Ayşe Paşalı cinayetle katledilen ya da ilk defa şiddet gören kadın değildi; ancak son da olmadı! Kadına yönelik şiddet adeta bir töreymişçesine hep vardı; bir gelecek gibi kuşaktan kuşağa katmerlenerek aktarıldı.

Kadın cinayetlerini durduracağız platformunun verilerine göre, sadece Ekim ayında 34 kadın öldürüldü. 14 ü şüpheli ölüm, 6'sının ise neden öldürüldüğü tespit edilemiyor. 9'u kendi hayatına dair karar almak isterken, 2'si boşanmak istediği için öldürüldü! Bununla da bitmiyor; sadece fiziki şiddet değil duygusal, psikolojik şiddete maruz kalıyor, taciz ediliyor-tecavüze uğruyoruz. Umutlarımız kırılıyor, yaşamdan koparıyoruz! Yine Ekim ayında 14 kadın cinsel saldırıya uğradı. Kadınların 5'i evde, 7'si sokak, hastane-okul, otobüs gibi kamusal alanda cinsel şiddete maruz kaldı.

Bu rakamlar istatistik veriden öte her biri bir yaşam. Çoğumuzun akşam ana haberlerde ya da gazetelerin 3. sayfasında gördüğü



cinayetler... Kadın cinayetleri! İsimleri Güldünya, Deniz, Ayşe, Özgecan, Helin... Kimi tecavüze uğradı öldürüldü, kimisi polis kapıdayken, kimisi boşandığı eşi tarafından, kimisi "Hayır" dediği için, kimisi kendine dayatılan kabul etmediği için...

Son 10 yılda 2337 kadın şiddet görecektir katledildi! 2008 yılında 80 kadın... 2009 yılında 109 kadın...

2010 yılında 180 kadın... 2011 yılında 121 kadın... 2012 yılında 201 kadın... 2013 yılında 237 kadın... 2014 yılında 294 kadın... 2015 yılında 303 kadın... 2016 yılında 328 kadın... 2017 yılında 409 kadın!..

2018 yılı Ocak ve Kasım ayları arasında 363 kadın öldürüldü!..

Dehşet verici bu rakamlar erkeklerden, sevdiği insanlardan gördüğü şiddetle yaşama veda eden, yaşamamış kadınların hikayeleri.

Kadına yönelik şiddet istatistikleri hazırlanırken baz alınan ana etken, bir erkek tarafından şiddete uğramış olmak. Ancak şiddetin sadece bu yönünü yaşamakla kalmıyoruz kapitalist sistemden, sistemin devletinden, devletin zor araçlarından, en küçük yapı birimine kadar şiddet görüyoruz. Hayır dediğimiz için, dayatılanları kabul etmeyip mücadele ettiğimiz için faşist devlet tarafından yaşamdan alıkonuyoruz, işkencelere uğruyoruz; gözaltı ve tutuklamalarla, tecritlerle iradelerimiz teslim alınmaya çalışılıyor.

Yukarıdaki istatistik acı gerçeği gösterirken diğer taraftan ideolojik olarak eksik bırakılanları tamamlayıp madalyonun öteki yüzüne bakalım. O verilerin içinde 10 Ağus-



tos 2015 katledilip çıplak bedenine işkence edilen Ekin Wan'ı göremeyiz. 8 Ocak 2016 Diyarbakır Sur'da vurularak katledilen Rozerin Çukur'u göremeyiz. Rozerin, annesinin aylar süren açlık grevi eylemi sonucu, ancak 5 ay sonra defnedilebildi. Bu veriler, Şırnak'ın Silopi ilçesinde yine vurularak katledilen, cenazesi çocuklarının gözü önünde 7 gün yerde bekletilen 57 yaşındaki Taybet anayı yansıtmaz! Ya da Cizre'de, Silopi'de öldürülüp çıplak bedenleri teşhir edilen kadınları vermez bu rakamlar. Çocuğunu gömmediği için, kokmasını diye derin dondurucuda bekleten annenin feryadını göstermez. 78 yaşında Tarsus zindanında tüm sağlık sorunlarına, yaşına rağmen direnen Sise nineyi vermez bu rakamlar! Zindanlardaki devrimci kadınların irade savaşını yansıtmaz! Özgürlük için bedenini ölüme yatıran kadınları göstermez! Ankara'da, Sürç'te katilleri belli olan katliamlarda ölümsüzleşen kadınları vermez! Polis tarafından ailesinin gözü önünde katledilen Dilek Doğan'ı, MİT tarafından kaçırılıp günlerce işkencede tutulan Ayten Öztürk'ü vermez. Yaşamın dışına, toplumsal üretimin dışına itilmeye çalışılan işçi kadınların işyerinde gördüğü mobingi vermez, eyleme geçtiğinde

hakkını aradığında polisin şiddetini göstermez! Oğluna pantolon alamadığı için kendini asan babanın arkasında bıraktığı kadının acılarını yansıtmaz!

Kadına yönelik şiddet raporları hazırla-



nırken bilinçli olarak işin politik yanını yansıtmıyor. Oysaki 25 Kasım da yaklaşıyorken bir kez daha hatırlatmakta fayda var. Bugünü bize bırakan komünist kadınların, Mirabal kardeşlerin, faşist Trujillo diktatörlüğüne karşı özgürlük için nasıl mücadele ettiklerini, Clandestino hareketi ile tüm topluma nasıl umut verdiklerini ve bu uğurda faşizmin şiddeti ile ölümsüzleştiklerini unutmamalı! Bu nedenle kadına yönelik her türlü şiddet politiktir ve sınıfsaldır. Bu büyük bütünü görüp asıl kaynağa inmek mesele.

Burjuvazinin emekçi kadınlara layık gördüğü yaşam, şiddet ve kıyımdan öte değil. Bu nedenle sınıfımızın içine enjekte olan burjuva doktrinlerle asıl amaçtan sapıyor gerçek kurtuluş yerine küçük reformlar peşinde kadın kitlelerinin gücü heba ediyor. Verilen rakamlar ya da yukarıda değindiğimiz acı hikayeler bile kadınların bilincinin ulaştığı aşamayı gösteriyor. Bu bilinç kendine dayatılanı kabul etmiyor! "Hayır" diyor! Yaşamak istediği toplumu inşaa etmek, hatta yönetmek istiyor.

İşte bu kısımlar biz emekçi kadınların gelişmesinden doğan çelişkidir. Ve bu çelişki kadınların eski, çürümüş köhne bir toplumsal sistemde yaşamak istemediğini gösteriyor. Bedeninin, emeğinin sömürülmediği, meta olarak görülmediği bir sistemde toplumsal üretimin içinde yaşamı var etmek ve büyük bir bütünün önemli yarısı olmak istiyor.

Emekçi kadınlar örgütlü bir güce dönüştüğü zaman ve ideolojik kirlilikten arınıp gerçek özgürlükler için mücadele ettiğinde sonuç olacaktır. Bir kelebek değil, binlerce kelebek kanat çırpıtığında, şiddetin kaynağı olan kapitalizmi yıkıp yerine özlemini duyduğumuz sosyalist toplumu kurduğumuzda eskinin çürümüş kabuğunu kıracağız. Beynimize bir karabasan gibi çöken ölmüş kuşakların gelenekleri yerle bir olacak. İşte o zaman yeni toplumun filizlerinin yeryüzünü nasıl sardığını göreceğiz.

"Tersine Beyin Göçü" Ve Gözaltına Alınan Akademisyenler

Sanayi ve Teknoloji Bakanı, tersine beyin göçünü hızlandırmak için TÜBİTAK bünyesinde program başlatıldığını ve 15 Aralık'ta projenin "çağrılarla" başlayacağını duyurdu.

Buna göre Türkiye'ye geri dönen araştırmacılara: Gençlere 20 bin, deneyimli olanlara da 24 bin lira aylık, araştırmaları için 1 milyon TL başlangıç ödeneği verilecek, aileleri için de aile yaşam gideri ödenecek. Bu program kapsamında verilen destekler 24-36 ay arasında sürecek. Ve Türkiye'ye geliş uçak bileti karşılanacak...

15 Kasım günü açıklanan bu "program", sanırım en saf olanları bile ikna edemez. İnsanların ülkeden ayrılış koşullarını ve nedenlerini düşününce, maaş ve uçak bileti karşılığında dönebileceklerini düşünmek bile komik.

Hemen sabahına okuduğumuz-izlediğimiz haber, "beyin göçü"nü son nedenlerinden birisi aşıladı. Sabah güne, aralarında profesörlerin de olduğu 20 araştırma görevlisinin gözaltına alındığı haberi ile uyandı. İstanbul Emniyet Müdürlüğü, gözaltıların sebebini "Gezi

Eylemleri" olarak açıkladı. 13 kişinin "Osman Kavala"yla hiyerarşik ilişki içinde eylemleri organize ettiği" ileri sürüldü.

Gözaltına alınan isimler Boğaziçi Üniversitesi Matematik Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Betül Tanbay, Bilgi Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Turgut Tarhanlı ve Anadolu Kültür'den Yiğit Ekmekçi, Hakan Altınel, Meltem Aslan Çelikkın, Asena Günal, Çiğdem Mater, Bora Sarı, Ayşe-gül Güzel, Hande Özhaş, Filiz Telek, Yiğit Aksakoğlu, Yusuf Cıvrı...

4 günlük gözaltı süresi verilen akademisyenlerin suçlanma gerekçesi, 2013'te Gezi ile başlayıp tüm ülkeye yayılan ayaklanmayı "organize ve finanse eden" Osman Kavala'nın sahip olduğu Anadolu Kültür A.Ş. ile hiyerarşik düzen içerisinde olmak, Gezi Parkı olaylarını derinleştirmek ve yaygınlaştırmak için Anadolu Kültür AŞ'ye ait DEPO isimli yerde toplantılar düzenlemek, yeni medya faaliyetleri oluşturarak Gezi benzeri olaylar için gündem oluşturulmasını sağlamak, Avrupa'da birçok kurum ve şahısla görüşme yapmak, biber gazının Tür-

kiye'ye ithalinin durdurularak, yasaklanması için çalışmalar yapmak... En gülünesi de Gezi'nin devamını sağlamak için yurtdışından "Kırmızı Kadın, Duran Adam, Piyano Çalan Adam vb aktivizm eğitimcileri, kolaylaştırıcılar ve profesyonel eylemciler" getirmek...

"Cebir ve şiddet kullanarak Türkiye Cumhuriyeti Hükümetini ortadan kaldırmaya veya görevlerini yapmamasına kısmen veya tamamen engellemeyi amaçlayan" 20 akademisyen için sabah saat 06.00'da İstanbul ve Adana, Antalya ve Muğla'da eşzamanlı "operasyon" yapılarak 13 kişi gözaltına alınıyor.

Sadece son yaşanan bu olay bile, insanları Türkiye'den uzakta tutmak için yeterli bir sebep için, biletini aldıkları bilim insanlarına hiçbir iş güvencesi, can güvencesi, hukuk güvencesi olmadan, bilimsellikten uzaklaşmış ve uzaklaşmaya devam eden Tübitak başta olmak üzere, üniversitelerde çalışacaklarını düşünmek kendi kendine gelin güveyi olmaktan öte bir şey değil. Bilimsel proje olarak "kuran okununca büyüyen fasulyeleri" kabul eden bilim kurum-

larının, reddettikleri projeler dünya çapında değer buluyor ve projesini sırt çantasına yükleyen, soluğu değer gördüğü ülkelere alıyor.

İşinden kovulan, soruşturmalara uğrayan akademisyenler, bilim insanları, öğretmen, mühendis kısaca beyaz yakalılar -yurtdışı çıkış yasağı konmamışsa- soluğu yaşayabileceği topraklarda alıyor. Yaşamdan kovulan insanlar, kendilerine yeni yaşamlar arıyor. Okulunu bitiren öğrenci, daha iyi bir iş imkanı ve rahat çalışma koşulları için soluğu dışarıya alıyor. İçinde yaşadığımız şartlar bunlar iken, tüm bu "göç"ün sebeplerini ortadan kaldırmadan "tersine göç"ün sağlanabileceğini düşünmek hayalperestlik ya da saflıkla da açıklanamaz. Düpedüz aymazlık ve insanların zekasıyla alay etmek olabilir ancak.

Her türden bahaneyle kürsülerinden kovulan akademisyenler, KHK'larla atılan öğretmenler, "güvenlik soruşturmaları" nedeniyle işsiz kalan doktorlar ve boyun eğmediği anda hapishanelere doldurulan insanlar... Bu da madalyonun bir diğer yüzü...

HAYALLERİMİZİ GERÇEKLEŞTİRELİM

Sena Demir

Kadınların özgürlüğü konusunda ısrarla üzerinde durmamız gereken iki öge var: Birincisi, işçi-emekçi, ezilen kadınların toplumsal mücadeleye çekilmesi ve örgütlenmesi; ikincisi, kadınların toplumsal eşitliğinin ve özgürlüğünün biricik yolunun devrim ve sosyalizm olduğudur.

Her ülkedeki toplumsal mücadelenin içinde kadınlar vardır ve bu da olağandır. Kocalarını, kardeşlerini kapı önlerinden savaşlara gönderip, evde kilim dokuyan Penelope tabloları çoktan tarih olmuştur. Yahut, sonradan ulusal kahraman ilan edilen bazı kadın savaşçıların-azizelerin tek tek ortaya çıktığı dönemlerde gelip geçti. Kadının toplumsal üretime ve buradan aldığı güçle, hakla toplumsal yaşama katıldığı andan itibaren, genel olarak onu toplumsal-siyasal mücadelenin her yerinde, her aşamasında görebiliriz. Tekil, edilgen örnekler biçiminde değil, etkin ve yaygın olarak... Ancak bunun böyle olmuş olması, bu sorumluluğun tamamlandığı, aşıldığı anlamına gelmez. Kapitalist üretimin yanı sıra, tüm burjuva iktidarların milyonlarca kadını her gün yeniden ev-aile, yoksulluk, gerici çemberinde tutmaya çalıştığı, kadınları toplumsal devrim mücadelesinden uzak tutmanın her türlü yolunu dokuduğu; bu sayede işçi sınıfının devrimci mücadelesini ve gücünü bölmeye, güçsüzleştirmeye çalıştığı gerçeği hala ortadadır, can alıcı biçimde yaşanmaktadır. Tam da bu nedenle, daha geniş kadın kitlelerini mücadeleye çağırarak, politik örgütlenmesini sağlamak devrimde zafer için temel bir koşuldur. Kadınların kapitalizme ve faşizme karşı mücadeleye çekilmesi, örgütlenmesi kapitalist sistemin yıkılması açısından yaşımsaldır. Bu olmadan burjuva sınıfa karşı zafer düşünülemez bile.

Kadınlara, kendilerinin bildikleri acıları, yoksulluğu, zorbalığı aşağılanmayı, eşitsizliği sözlerle, rakamlarla anlatabiliriz. Ama bu, yaşadıklarının vahşetine dair onlara ayna tutmak gibi olacaktır. Aşağı-yukarı feministlerin yaptığı da -kısmi ve yanıltıcı biçimde- budur. Onları bir kaç nüansla tamamlayan sosyalist feministler ise, sorunu başa aşağı tutarak sistem teşhirine soyunmakta ve böylece her iki tarafa meseleyi süruncemede bırakmaktadır. Özetle, devrimci sosyalist kadın hareketinin sorunu ve çözümlü ortaya koyuşu, bir ayna tutmanın ve sakatlanmış politik teşhirin ötesindedir.

Kadınlara "hikayelerinin" ortaklığını ve yıkımın-vahşetin büyüklüğünü göstermek, bir yanıyla bireysel çözüm arayışının yetersiz çaresiz bir arayış olduğunu anlatır. Sorun toplumsal ve köklü bir karaktere sahip olduğu için o kadar benzerlikler taşımaktadır. Fakat iş burada bitmez, bunu üreten, sürdüren kapitalist sistemin tam da kendisidir, yaşanılanların en doğrudan bağı sistemin sınıflı-özel mülkiyetli temellerindedir. O nedenle, kadınların bu sistemi hedef tahtasına koymadan özgürlük şöyle dursun, kalıcı ve yeterli tek bir hak bile elde edemeyeceği gerçeği anlaşılmalıdır. Kadınlara anlatılması gereken budur. Toprak, bankalar, fabrikalar, büyük üretim araçları kapitalistlerin mülkiyetinde kaldıkça ne özgürlükten ne de kadının kurtuluşundan söz edilebilir.

Kadınları sömürücü düzene ve bu düzeni koruyan güçlere karşı mücadele etme ve sosyalizm uğruna mücadele konusunda ikna edebilir miyiz? Evet, edebiliriz. Kadınlara sorunu ve sorunun köklü, yaygın halini göstermek bir şeydir ama umudun, çözümün ne olup olmadığını, tüm bunların nerede, nasıl son bulacağını, sosyalizmde hayatlarının nasıl olacağı gösterilmeye, esasen ondan geçici çözümlerle yetinmesi kapitalizmle, yani köleliği ile uzlaşılması istenmiş olur.

Sosyalizmle kadınların hayatlarında nelerin değişebileceğini tek tek anlatabiliriz ve anlatmalıyız da. Sosyalizmin kadının gerçek özgürlüğünün başlangıcı olduğunu anlatırken, öyle soyutlamalarla, gri bir teoriyle değil, bizzat yaşadığı şeylerden yola çıkarak bile neleri yaşamayacağını gösterebiliriz. Ev mahkûmiyetinin, işsizliğin, sömürünün, cinsel baskının, aşağılanmanın, şiddetin nasıl son bulabileceğini, onun yöneten ve karar veren durumda olacağını vb. tüm ayrıntılarıyla anlatabiliriz. Ki bu konuda sosyalist ülke deneyimleri bile başlı başına güçlü örneklerle doludur. Yani sosyalizmin kadın için ne anlama geldiğini gri teorilerin, kalıplaşmış sözlerin dışında anlatmak, onu akılda ve yürekte canlandırmak gerek. Sosyalizm konusunda ikna olmuş bir kadın, nasıl bir sistemde yaşanabileceğini bilmenin heyecanı, düşü, umudu ile zorlukları, engelleri aşacak gücü bulur. Hakkımız olan şey özgürlük ve sosyalizmden bundan daha azına razı olmamız mümkün değil! İşte ancak buna inanan, kabul eden insan büyük kavgaları göze alabilir.

Sosyalizm mücadelesi, işçi sınıfının devrimci öncü kadrolarının mücadelesine indirgenemez. Bu, öncelikle işçi sınıfının mücadelesidir. Devrim de zaten emekçi, ezilen halkların kendi eseridir. Sosyalizm mücadelesi, bu muazzam enerjinin örgütlenmesi yolunda emekçi halkların, kadınların, gençlerin, işçilerin düşünü, her türlü pratik çabasını, özverisini, onlarca çarpışmasını vb. içerir. Bir devrim anında, bir kahramanlar ordusu gibi davranan o "süradan" hikayelerin sahibi emekçiler çıkar, ama tam da bunun öncesinde verilen o uzun, zorlu ve özverili mücadelede yetişir bu kahramanlar ordusu. Yani özgürlüğünü isteyen bir kadın bu mücadelenin dışında kalamaz.

Öte yandan, kadınları sosyalizm mücadelesine çağırarak bir başlangıçtır. Kadınlar bu mücadeleye katıldıklarında hayatlarında nasıl bir güçlü değişimin başladığını kısa zamanda görecektir. Mücadelenin kendisi kadının bilincinde ve yaşamında, ailesi ve toplumla ilişkilerinde bir değişim yaratmaya başlar.

Burada şunu belirtmek gerekir ki, kadınların sosyalizm tutkusu, cesareti ve niteliği genel olarak emekçi yığınları sosyalizm ve devrimci mücadelede ikna eder, ileri atılmasına yol açar. Bütün devrim mücadelelerinin doğruladığı bu gerçeğin örneklerini hala yaşamaktayız.

Buradan gelinecek yer örgütlenme sorunudur. Ancak bu başka bir yazının konusu olduğundan bir kaç şeyi belirtmek yetinelim. Emekçi kadınların örgütlenmesi sorunu ısrarlı ve disiplinli bir çalışmanın konusudur. Tek tek bireylerin iknasından ziyade daha geniş kadın kitlelerinin nasıl harekete geçirileceği, onların politik eğitiminin nasıl yapılacağı sorununa özenle eğilmek gerek. Bu noktada politik ajitasyon, sistemin politik teşhirinin günlük bir çalışma haline getirilmesi önemlidir. Bugün internetin yaygın kullanımını bile bu açıdan birçok olanak sağlanmaktadır.

Bununla bağlantılı başka bir nokta ise, işçi emekçi kadınlara yönelik hedefli bir çalışmanın vakit geçirilmeden pratikte üzerinde durulmasıdır. Örneğin önümüzdeki 8 Mart'a damgasını işçi kadınlar vurmalı ve onların özgür yaşam ve sosyalizm talebi Taksim'i zapt etmeli... Hayallerimizi gerçekleştirmenin önünde hiçbir engel yok, kendimizin sınırları dışında...

BİLİMSEL SOSYALİZMİN “2.KEMAN”I:

ENGELS

Engels 28 Kasım 1820'de Barmen'de (şimdiki Wuppertal) doğdu. Fabrikatör bir babanın oğluydu. Engels ilk eğitimine Barmen'de başladı. 1834 yılında Elberfeld'deki daha ileri olan okula gitti. Babasıyla ilk fikir ayrılıkları daha lise yıllarında başladı ve liseyi bitirmesine bir yıl kala okuldan alındı. Aile şirketine muhasebecilik yapmak zorunda kaldı. 1838 yılında Bremen'e giderek ünlü sanayici Heinrich Leopold'un yanında çalıştı ve 1841 yılına kadar eğitimine devam etti. Burada yeni düşüncelerle karşılaştı. Hem mesleğinde başarılı oldu hem de edebiyat ve sanat çevrelerine girmeye başladı. Bu dönemde çeşitli gazetelere değerlendirmeye yazıları ve makaleler yazdı.

1841 yılında Berlin'de askerlik yaptı. Topçu birliğinde görev aldı. Berlin'de ilk Genç Hegelciler arasında yer aldı.

1842 yılında dönemin önde gelen burjuva muhalif gazetesi Rheinsche Zeitung'da, Prusya devletinin gidişatını eleştiren bir yazı dizisi yayımlandı. Gazetenin bürosunu ziyaretinde ilk kez Marx ile karşılaştı. 1844 yılında Paris'te yolları tekrar keşitti Marx'la.

Bu süreçten sonra Marx ve Engels arasında ömür boyu süren gerçek dostluk ve yoldaşlık başladı. İkisi de çağının ve çağımızın en büyük düşünürleri, dehaları idi. Ortaya attıkları fikirler o zamana kadar kimsenin cesaret edemediği şeylerdi. “Tarih sınıf savaşım-ları tarihidir” dediler. Yaşamlarını ve eserlerini işçi sınıfının davasına, insanlığın kurtuluşuna adanmışlar. İki arkadaş yaşamaları boyunca çalışmaları, birbirlerinden görüş alarak yaptılar; birbirlerinin yarıda kalan yazılarını tamamladılar.

“Bütün hayatım boyunca yapmaya yatkın olduğum şeyi yaptım ve ikinci keman olarak kaldım; sanırım bu işi oldukça iyi yaptım. Marx gibi mükemmel bir birinci kemanla olduğum -çaldığım- için memnunum” diyecek kadar mütevazı bir komünisttir Engels. Nasıl ki Marx olmadan Marksizm olmazsa, Engels olmadan da Marksizm olmazdı. O, Marx'ın tamamlayıcı, marksizmin ayrılmaz bir parçası idi.

“Marx daha yüksekte durur ve daha ileriye görürdü. Ve her şeyi hepimizden daha geniş bir perspektifle ve daha çabuk kavradı. Marx bir dâhiydi. Biz ötekilerse en çoğundan yetenekliydik. O olmasaydı teori bugün olduğu kadar ilerlemiş olamazdı. Bu nedenle teori haklı olarak onun adını taşır.” diyordu Alman İdeolojisi'nde Engels.

Engels kendisine İkinci Keman diyordu. Marx da ona

aile arasında General diyordu. Friedrich Engels, “savaş sanatı”na özel bir ilgi duydu ve Avrupa'nın neredeyse bütün önemli güçlerinin ordularının detaylı bir analizini yaptı. Bu

takip eden Engels'in hemen hemen bütün öngörülerini doğrulandı. Bu dönemde Marx'ın kızı Jennychen, Engels'e “General” demeye başladı ve ölene kadar herkes ona bu lakabıyla

devrimci ayaklanmalar yaşadığında Engels, değişik kentlerdeki işçileri silahlı ayaklanma temelinde birleştirmeye, planlar çizerek onları savaşı birlikler haline getirmeye çalışıyordu.

Engels bir askeri kurmay gibi hareket ediyordu. Hangi birlik nasıl hareket edecek, nereye saldıracak, stratejik hedefler neler olacak ve kentler alındıktan sonra ne yapılacak, tüm bunlar üzerinde ayrıntılarıyla duruyordu.

Engels 1883'te dostu yoldaşı Marx'ın ölümünden sonra, onun yarıda bıraktığı çalışması Kapital'in 2. ve 3. ciltlerini tamamladı. Kapital'in çeşitli dillere çevrilmesini sağladı.

Engels'in ölüm yıl dönümünde yazdığı bir yazıda Lenin bu büyük deha için şunları söylüyordu:



tarya

uğruna

neler yapmış olduğunu anlamak için, çağdaş işçi sınıfı hareketinin gelişiminde Marx'ın öğretisi ve çalışmasının önemi konusunda açık bir fikre sahip olmak gerekir. Marx ve Engels, işçi sınıfı ve onun taleplerinin, burjuvazi ile birlikte kaçılmaz olarak proletaryayı yaratan ve örgütleyen mevcut iktisadi sistemin zorunlu bir sonucu olduğunu ilk gösterenlerdir. Onlar, insanlığı, onu halen ezmekte olan kötülüklerden kurtaracak olanın, yüce duygulu bireylerin iyi niyetli

öneli) bu iki cilt son derece büyük bir emek gerektirmişti. Avusturyalı sosyal-demokrat Adler, haklı olarak, Kapital'in ikinci ve üçüncü cildini yayınlamakla Engels'in, dostu olan bir dehaya yüce bir anıt, farkında olmadan, üzerine silinmez bir biçimde kendi adını kazıdığı bir anıt diktiğini belirtmiştir. Gerçekten de Kapital'in bu iki cildi, iki insanın yapıtıdır. Marx ve Engels'in, eski hikayeler, dostluğun çeşitli dokunaklı örnekleriyle doludur. Avrupa proletaryası diyebilir



Kazakistan Bışkek'teki Marx ve Engels Heykeli

alandaki bütün bilgilerini, stratejilerini işçi sınıfının kendini özgürleştirme mücadelesinin hizmetine sunmaya çalıştı.

“Filozoflar dünyayı yalnızca çeşitli biçimlerde yorumlamışlardır; oysa sorun onu değiştirmektir” diyordu Marx. İkisi de hayatlarının sonuna kadar bu değiştirme eyleminin hem teorik yanını ortaya koymuşlar hem de pratiği içersinde yer almışlardır. Birisi büroda ise diğeri barikat başındadır. Oradan yazar canlı pratiğe ilişkin görüşlerini...

1842'nin sonbaharında İngiltere'ye gitti. Manchester'daki dokuma fabrikasında ticaret üzerine uzmanlaşmasını istemişti babası, fakat o inançlı bir komünist oldu. İngiltere'de işçi sınıfının yaşadığı sefalet koşullarına bizzat tanıklık etti. İrlandalı bir işçi olan Mary Burns ile işçi semtlerini dolaşır işçilerle konuştu; bilgi topladı. İki yıl süren gözlem ve çalışmalarının sonucunda “İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu” nu yazdı. Bu eser işçi sınıfının sefalet koşullarını tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriyordu. Ama bu çalışmanın en önemli özelliği proletaryanın acınacak bir sınıf değil, kapitalist üretim tarzının işçi sınıfını, proletaryayı zorunlu olarak mücadeleye ittiğini ve mücadele eden proletaryanın kendisiyle birlikte tüm toplumu kurtaracak olan bir sınıf olduğunu söylemesidir.

1860'lı yıllar boyunca Amerikan iç savaşı ve Avrupa'da gelişen savaşlar üzerine çeşitli makaleler yazmıştır. Orduların yapısı ve silahlı güçleri üzerinde duruyor ve askeri taktikleri inceliyordu. 1870'de başlayan Fransa-Prusya savaşını Pall Mall gazetesi için

hitap etti. “Engels bizim işçi ordumuzun generalidir” diyordu Elenor Marx.

Hatta 1880'lerde 1. Paylaşım Savaşına dair öngörülerde bulundu “Avrupa'nın bütün devlet adamlarının ve askeri liderlerinin gelmekte olan felaketin doğasını ve etkilerini anlayamadığı” nı, o güne kadar eşi benzeri görülmemiş bir şiddetin yaşanacağını, Avrupa'nın tamamının harap olacağını, savaştan kimin başarı kazanacağını ve nasıl galip çıkacağını belli olmadığını, milyonlarca insanın öleceği, açlık ve kıtlığın baş göstereceği, eski devletlerin ve hükümdarların toplu olarak yıkılacağını yazmıştı.

Proleter silahlı ayaklanma sorununu ilk kez Engels ele almıştır. Almanya'da Devrim ve Karşı Devrim kitabında şunları yazar: “Ayaklanma, savaş ya da herhangi bir başka sanat kadar bir sanattır; savsaklanmaları, bunları savsaklayan partinin yıkımına yol açan bazı pratik kurallara bağlıdır. Eğer oyununuzun bütün sonuçlarına korkusuzca göğüs germeğe iyice kararlı değilseniz, ayaklanma ile hiç oynamayın... Bir kez ayaklanma yoluna girildikten sonra, büyük bir kararlılık ile ve saldırgan bir biçimde hareket edin. Savunma her türlü silahlı ayaklanmanın ölümüdür; aksi takdirde ayaklanma, daha düşman ile boy ölçüşmeden yitirilir. Düşmanlarınızın güçleri dağıntık olduğu sırada aniden saldırın ve ne kadar küçük olursa olsun, yeni, ama günlük başarılar hazırlayın.” der.

Sadece teorik alanda çalışmalar yapmaz aynı zamanda işçi sınıfı partisinin örgütlenmesi için de uğraşır. Almanya'nın değişik bölgelerinde



“Nasıl bir zekâ meşalesi söndü

Nasıl bir yürek durdu!’

Nekrasov

5 Ağustos 1895'te Friedrich Engels Londra'da öldü. Dostu (1883'te ölen) Karl Marx'tan sonra, Engels, bütün uygar dünyanın modern proletaryasının en yetkin bilim adamı ve öğretmeni idi. Kaderin Karl Marx ve Friedrich Engels'i bir araya getirdiği andan bu yana, iki arkadaş yaşamları boyunca çalışmalarını ortak bir davaya adanmışlar. Ve bu yüzden Friedrich Engels'in prole-

girişimleri değil de, örgütlenmiş proletaryanın sınıf savaşımı olduğunu gösterdiler.

(...)

Marx, sermaye üzerine yapmış olduğu engin çalışmasının son düzeltmelerini yapmadan öldü. Ne var ki, müsveddeler tamamlanmıştı, arkadaşının ölümünden sonra, Engels, Kapital'in ikinci ve üçüncü ciltlerinin hazırlanması ve yayınlanması gibi ağır bir görevi yükledi. İkinci Cildi 1885'te Üçüncü Cildi de 1894'te yayınladı (ölümü dönündüncü cildin hazırlanmasını

ki, onun bilimi, aralarında, insan dostluğu konusunda en dokunaklı eski hikayelerin de ötesine geçen bir ilişki bulunan iki bilim adamı ve savaşı tarafından yaratılmıştır. Engels, her zaman -ve, genel olarak, çok haklı olarak- kendisini Marx'tan sonraya koymuştur. Eski bir arkadaşına 'Marx hayattayken, ben ikinci keman oldum' diye yazmaktadır. Yaşayan Marx'a olan sevgisi ve ölen Marx'ın onusuna saygısı sınırsızdı. Bu boyun eğmez savaşı ve bu sert düşünür, derin bir sevgiyle dolu bir ruh taşıyordu.” (Lenin)